

Chương 114

Con Gái Có Thể Chống Đỡ Nửa Bầu Trời

Thái dương ngã về tây, đoàn người mới lên đường trở về.

Nhìn thấy bọn họ trở về, tiểu Hoàng Ly và Đông Sinh ra thật xa nghênh đón.

"Đại tỷ, nhị tỷ! Ta đem đậu phụ khô đều nấu xong. Gà cũng đã cho ăn, cũng quét, xiêm y cũng thu vào. Ta không có đi lung tung, ở nhà chơi, còn viết chữ. Nương còn đang nấu cơm, cha đang cho lửa ăn." Hoàng Ly cười híp mắt nói một chuỗi dài, cùng đại tỷ và nhị tỷ khoe thành tích.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong mỉm cười nhìn nhau.

Không có biện pháp, đưa em này quá nghịch ngợm.

Cuối cùng nàng thức thối, không đem công lao nấu cơm lăm trên người mình.

Thủy Tú nhìn Đỗ Quyên cười nói: "Đỗ Quyên, tiểu muội tử ngươi còn tinh hơn quý. Là người dạy phải không?"

Đỗ Quyên kháng nghị nói: "Thủy Tú tỷ tỷ!"

Cười nói, mọi người khiêng cá vào nhà Lâm Xuân, ấn đầu người chia.

Vợ chồng Lâm Đại Đầu nghe tiếng chạy ra, nhìn thấy nhiều cá như vậy, lại thấy con trai mình về chung với tỷ muội Hoàng gia, mừng rỡ không khép miệng.

Lúc chia cá, mọi người muốn chia phần nhiều hơn cho tỷ muội Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên kiên trì không chịu, nói: "Ta và tỷ tỷ cũng không ra sức, sao lại lấy phần nhiều chứ. Lại nói, nhà mẹ nuôi đông người, người nhà Thu Sinh ca ca cũng không ít, còn có Thạch Phiến và Thạch Kiều ca ca, còn có tiểu đượng nữa, chỗ này còn không đủ chia đâu."

Cửu Nhi mặc kệ, bá đạo nói: "Các người không ra sức, ta và Xuân Nhi ra nhiều sức nhất. Nếu không phải hai chúng ta xuống nước, có thể vớt nhiều cá như vậy sao? Chúng ta vớt chẳng khác nào muội muội vớt. Ta nói cho, Xuân Nhi nói cho, ai dám không cho?"

Khẩu khí kia, nghiêm nhiên coi hấn là Đỗ Quyên, nhân tiện còn lôi theo Lâm Xuân, nói ba người giống như thân huynh muội.

Lâm Xuân cũng tới gần, lặng lẽ nhéo tay Đỗ Quyên, ý bảo nàng đừng nói nhiều.

Hôm nay, quả thật hần và Cửu Nhi ra đại khí lực.

Trước đó đứng ở trên bờ quăng lưới, đại khái lưới được bốn mươi cân cá. Sau khi hần và Cửu Nhi xuống nước, cá vớt được vừa lớn lại nhiều, cân lượng gápp đôi, khoảng bảy tám mươi cân.

Suy nghĩ của hần tương tự Cửu Nhi, cảm thấy chia cho Đỗ Quyên nhiều hơn là quyền lợi của hần.

Lâm Đại Đầu vội vàng bắt lấy cơ hội này, nói: "Đỗ Quyên, nhà chúng ta và nhà của người đều đông người, chỉ nhiều hơn một Đông Sinh. Người nấu cá ngon, thím người còn muốn theo người học kia. Người đừng từ chối nữa. Cửu Nhi nói rất đúng..."

Nói đến đây bỗng nhiên cảm thấy không đúng, mới nhớ tới lời Cửu Nhi nói.

Lập tức, hần nhìn Lâm Xuân thất kinh hỏi: "Xuống nước? Trời lạnh như vậy, người cùng Cửu Nhi xuống nước? Ái dà! người tiêu tử đáng chết này. Đến cuối năm mà người còn muốn chết a! Rủi bị bệnh ta và nương người sống thế nào!"

Vợ hần cũng hoảng hốt, vội đi tới sờ lên trán Lâm Xuân.

Lâm Xuân né tránh tay của nương, nói: "Cha, ta không sao. Không phải ta còn khoẻ mạnh sao."

Lâm Đại Đầu cả giận nói: "Tốt? Người..."

Nói nửa đoạn rồi nói không nổi nữa. Đứa con trai này hần không quản được, liền quay đầu trợn mắt với Hạ Sinh và Thu Sinh: "Hai người làm ca ca, sao không đi xuống? Kêu Huynh đệ người xuống nước lạnh vớt cá cho người ăn? Cũng không sợ đập chết người!"

Thu Sinh và Hạ Sinh nghe xong đồng loạt kêu to.

Thu Sinh uỷ khuất nói: "Cha, ta cũng là con trai của người đó!"

Hạ Sinh nói: "Chúng ta không có bản lãnh đó, Nhậm thúc không kêu chúng ta đi xuống."

Lâm Đại Đầu tức giận đến mức nhìn Thu Sinh cười nói: "Người đương nhiên là con ta. Người lớn như vậy còn cùng đệ đệ so. Người so với hần ăn nhiều năm sáu năm cơm sao người không nói?"

Lại hỏi Hạ Sinh nói: "Người nói Nhậm thúc người kêu Xuân Nhi đi xuống?"

Hần không dám tin tưởng nhìn về phía Nhậm Tam Hòa.

Nhậm Tam Hòa vân đạm phong khinh liếc hẩn, âm thanh lạnh lùng nói: "Là ta gọi hai người bọn họ đi xuống, làm sao? Người có công phu ở đây kêu réo, không bằng để tâu tử nấu chút canh gừng cho bọn họ uống."

Rồi nói với Lâm Xuân và Cửu Nhi: "Đêm nay không luyện công. Cơm chiều uống chút cháo nóng. Chớ ăn quá nhiều thịt, uống thêm một chén canh gừng nóng, đắp chăn cho ra mồ hôi, sáng mai sẽ không có việc gì."

Hai người đều cao giọng đáp ứng.

Lâm Đại Đầu nói không ra lời, đành phải thúc vợ đi nấu canh gừng.

Lại nhìn Nhậm Tam Hòa, cảm thấy người cha này không có uy nghiêm như sư phó người ta.

Nói giỡn một trận, tiếp tục chia cá.

Phúc Sinh thấy Đỗ Quyên còn nhún nhường, liền bày ra tư thái đại ca nói: "Đỗ Quyên, người đừng khách khí với chúng ta. Nhà chúng ta con trai nhiều, thường chui rúc trên núi trong nước, luôn có thể bắt được cá và món ăn thôn quê về ăn. Không giống người và Tước Nhi, hiếm khi được theo chúng ta đi ra ngoài một chuyến, nên lấy về nhiều chút. Đều là huynh đệ tỷ muội nhà mình, không ai chê cười các người."

Thạch Phiến và Thack Kiều nghe xong vội gật đầu.

Trong viện này trừ bỏ người Lâm gia chính là người Hoàng gia, Nhậm Tam Hòa cũng là thân thích Hoàng gia, còn là sư phó của Lâm Xuân và Cửu Nhi, chỉ có huynh đệ hẩn là người ngoài, cho nên nhanh chóng tỏ thái độ.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi không phản đối nữa.

Đồng thời, trong lòng còn có chút chua xót

Tỷ muội các nàng có khách khí cũng không thay đổi được sự thật: Hoàng gia không có con trai, cha lại thành thật bình thường. Người trong núi tùy tay có thể lấy được gì đó, đối với Hoàng gia mà nói, lại có chút gian nan.

Hoàng Ly còn nhỏ, không biết tốt xấu, nói: "Chờ ta trưởng thành cũng đi mò cá."

Đỗ Quyên không cười nàng, nói tiếp: "Tốt! Nhị tỷ mang người đi!"

Nàng không tin là nàng bơi lội giỏi như vậy, còn không bắt được tôm cá ăn. Bất quá là ngượng ngùng ở trước mặt mọi người xuống nước mà thôi. Đợi đến mùa xuân mùa hạ, nàng sẽ chuẩn bị một bộ quần áo mặc dưới nước, chuyên để bắt cá.

Để mọi người nhìn xem, con gái cũng có thể gánh nửa bầu trời!

Lâm Đại Đầu nhanh chóng bắt lấy cơ hội lấy lòng này, nói: "Đỗ Quyên, Lâm Xuân vớt cá, người sợ cái gì? Chỉ quản cảm về nhà ăn." Cố ý bỏ qua Cửu Nhi.

Lâm Xuân đang nhặt cá ngừng tay lại, trừng mắt nhìn lão cha, trách hằn lợi dụng mình. Cha cũng thật là, hấn vớt cá, thật muốn đưa cho Đỗ Quyên, nhưng không phải như cha nghĩ như vậy.

Khi nói chuyện, Lâm Xuân à Cửu Nhi đã phân loại cá, trực tiếp bỏ vào trong thùng gỗ cho Hoàng gia tủy muối, còn lại mọi người chia.

Lâm Đại Đầu kêu "Tôm đâu? Chia cho Đỗ Quyên nhiều chút."

Nhậm Tam Hòa chen miệng vào không lọt.

Tổng cộng hơn một trăm cân cá, cuối cùng, tủy muối Hoàng gia được chia hơn hai mươi cân, còn có hai cân tôm lớn và một ít cá nhỏ.

Hoàng Ly nhìn chăm chăm cá cười cong môi mắt, ngón tay nhỏ chỉ vào thùng nói: "Cái này nấu đường dấm, cái này hấp, cái này làm canh chua cá...", bộ dáng như nhà nghề.

Mọi người nghe xong ha hả cười.

Hoàng Lão Thực hầu hạ gia súc xong, nghe bên này la hét âm ỉ, vội vàng chạy tới tiếp tủy muối các nàng. Thấy nhiều cá như thế, cũng vui vẻ cười thấy răng không thấy mắt.

Cá chia xong, mọi người nhận phần cá của mình, sôi nổi rời đi.

Lâm Đại Đầu vội vàng gọi Lâm Xuân: "Xuân Nhi, giúp Đỗ Quyên đem cá đưa qua."

Lâm Xuân nhìn hấn một thoáng. Nói: "Hoàng thúc không phải đã tới, đâu cần ta nhiều chuyện." Nói xong, thi thản nhiên xoay người vào nhà, ném cho cha bóng dáng tiêu sái.

Lâm Đại Đầu tức giận đến ngã ngửa, còn chưa mở miệng đã nghe Cửu Nhi tiến lên phía trước nói: "Ta tiện đường giúp Hoàng thúc một tay, đi đường vòng là đến. Đi a, Đại Đầu thúc!"

Nhấc thùng nước kia bước đi, cũng bỏ lại một bóng dáng tiêu sái.

Hoàng Lão Thực không có đất dụng võ, đành phải khiêng thùng đựng tôm cá nhỏ, vui tươi hơn hờ dặt ba khuê nữ ra khỏi sân Lâm gia, đi về nhà.

Thu Sinh nghe thấy cha phân phó, lại thấy Lâm Xuân không để ý tới, định tiến lên, Cửu Nhi đã giành trước, đành phải lại đứng lại, buồn bực như Lâm Đại Đầu.

Lâm Đại Đầu nhìn sân trống, cuối cùng đem lời giấu trong cổ họng mắng lên "Sao ta nuôi ra tiểu tử không hết lo như vậy chứ!"

Hạ Sinh đang thu thập cá, không hiểu đầu đuôi ngẩng đầu nhìn.

Hấn hiểu lầm ý của Lâm Đại Đầu, cho rằng hấn còn đang giận chuyện hồi nãy, ủy khuất nói: "Cha, là Xuân Nhi tự mình muốn xuống nước, Nhậm thúc cũng không nói chuyện. Chúng ta không phải là người luyện võ, thân mình

xương cốt không rắn chắc bằng Xuân Nhi và Cửu Nhi. Nếu cố làm sẽ bị bệnh. Đó không phải là hại cha mẹ bận tâm sao."

Thu Sinh thấy lão cha đen mặt liền muốn phát tác, vội vàng nói: "Cha không phải nói cái này, người lắm miệng. Ta đi hỏi nương, coi thu thập cá như thế nào."

Không nói trong lòng mỗi người Lâm gia nghĩ khác nhau. Nói về Hoàng gia, nhìn đám cá tươi, cả nhà đều tươi cười rạng rỡ.

Mọi người thương nghị: cá sống để nuôi, thanh lý cá chết sạch sẽ, hai ngày nay sẽ nấu ăn.

Thương định xong, Hoàng Lão Thực theo lời khuê nữ phân phó đi thu thập cá.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi vào phòng bếp.

Phùng Thị bỗng nhiên hỏi Đỗ Quyên: "Có muốn đưa mấy cân cá cho gia gia nãi nãi người không?"

Nhìn thần sắc của nàng, hiển nhiên do dự cả nửa ngày, lúc này mới hỏi.

Đỗ Quyên chuyển mắt, nói: "Đưa! Đưa một con cá chép."

Nói xong, liền kêu Hoàng Ly tiến vào.

Nàng chọn một con cá chép hơn ba cân, dùng cỏ xuyên, nhìn Hoàng Ly nói: "Đưa cá cho gia gia nãi nãi. Cứ như vậy cầm đi. Đến kia biết nói như thế nào không?"

Hoàng Ly như cũ nhìn không khí trước mặt, tựa như nhìn quả bầu mà vẽ ra chiếc gáo trả lời: "Gia gia, nãi nãi! Đây là cá chúng ta chia được, chọn con lớn hiếu kính gia gia nãi nãi."

Đỗ Quyên lắc đầu nói: "Lúc này không thể nói như vậy."

Hoàng Ly khiêm tốn thỉnh giáo: "Vậy phải nói như thế nào?"

Đỗ Quyên nói: "Người nói là: 'Gia gia, nãi nãi! Nhà chúng ta không có con trai, đại tỷ và nhị tỷ ta còn giỏi hơn con trai, vớt cá đến hiếu kính gia gia và nãi nãi. Cha ta nói, con gái cũng có thể gánh nửa bầu trời.' "

Hừ! nàng muốn cho gia gia nãi nãi hiểu rõ: cá là cháu gái nhà đại nhi tử bắt được. Đừng có ăn đồ của cháu gái, còn ghét bỏ cháu gái không tốt. Tiểu Bảo ca ca đều lớn như vậy, cũng không thấy hấn làm được gì, gia gia nãi nãi dựa vào đâu mà thiên vị hấn?

Hoàng Ly lập tức lĩnh ngộ, liên tục gật đầu.

Nàng còn nhỏ nhưng hiểu được gia gia nãi nãi trọng nam khinh nữ, đã sớm một bụng bất mãn, nhìn thấy Tiểu Bảo ca ca và Tiểu Thuận đệ đệ đặc biệt không vừa mắt.

Lập tức, nàng không cần rỏ, cầm con cá vui vẻ chạy đi.

Dọc theo đường đi, phàm gặp người hỏi, đều đáp như nhau: "Đại tỷ và nhị tỷ ta lưới cá, hiếu kính gia gia và nãi nãi."

Mọi người đều khen khuê nữ Hoàng gia giỏi giang và hiếu chuyện.

Đến nhà Hoàng lão Nhị, mọi người đang ăn cơm. Hoàng Ly đem lời Đỗ Quyên dạy nói rõ ràng.

Hoàng đại nương rất cao hứng, mặc kệ cháu gái có cái gì đều không quên gia gia nãi nãi. Điềm ấy nàng đặc biệt vừa lòng.

Hoàng lão cha lại nghe ra không đúng, hừ lạnh một tiếng nói: "Con gái cũng có thể chóng đờ nửa bầu trời? Chê cười! Con gái có thể làm, tương lai còn không phải là người nhà khác! Có ích lợi gì? Còn có thể gánh môn hộ nói dối tông đường?"

Hoàng Ly xưa nay nhanh mồm nhanh miệng bị chặn họng.

Lời này vượt qua nhận thức của nàng, không biết ứng đối thế nào.

Chương 115

Khuê Nữ Tri Kỷ

Theo nguyên tắc cẩn thận, nàng không lên tiếng, con mắt nhanh như chớp chuyển động nhìn mọi người.

Thấy nhị thúc giống như không nghe thấy gì cắm đầu ăn cơm, nhị thẩm cười nhạt không nói, trên mặt Tiểu Bảo ca ca hiện ra vẻ khinh thường, Đại Nữ tử tử tử nhìn không ra tâm tư gì, Tiểu Thuận đê đê chạy đến trước mặt nàng, lầy lòng gọi "Hoàng Ly tử tử".

Hoàng Ly không để ý hấn.

Phượng Cô vội vàng kêu "Đi tới đây. Ăn cơm thì lo ăn cơm đi, lại đi chơi."

Hoàng đại nương thấy tiểu cháu gái im lặng, sợ nàng trở về nhanh miệng, nháy mắt lão già, cười nói: "Sao nói như vậy, nhà ai nuôi lớn con gái không gả cho người. Hoàng Ly, để lại cá cho nãi nãi, trở về nói với cha người, làm khó các người một mảnh hiếu tâm."

Tiểu Thuận bị mẹ nó kêu về, còn không quên đôi Hoàng Ly nói "Hoàng Ly tử tử, ở nhà ta ăn cơm. Nương ta nấu thịt dê đó."

Phượng Cô vội đỡ nói: "Đêm nay nhà Hoàng Ly tử tử người nấu cá lớn, có thức ăn ngon kìa. Chúng ta giữ nàng ăn cơm, hại nàng ăn không được món ngon."

Lời này Hoàng Ly biết trả lời, bị Đỗ Quyên dạy thập phần rành rẽ.

Ánh mắt nàng lướt qua bàn cơm, cười nói: "Ta rất thích ăn món thịt hầm măng của tiểu thẩm. Còn có này nhiều món thịt ngon a. Nương ta nói, thịt phải ăn tiết kiệm, bằng không không đủ đãi khách, còn phải để đôi đồ. Nương ta còn nói, con nít nhìn miệng không tốt, ta không ở đây ăn, đỡ phải mất mặt."

Nói xong, mặc kệ sắc mặt Phượng Cô, chuyển hướng qua Hoàng đại nương và Hoàng lão cha nói: "Gia gia, nãi nãi! Các người từ từ ăn, ta đi nga!"

Xoay người "cộp cộp" chạy ra ngoài.

Tâm tình tốt của Hoàng đại nương lập tức bị phá hỏng, vừa định há mồm quở trách con dâu cả, bé gái đã sớm chạy ra cửa, tiếng bước chân "cộp cộp" như đập vào lòng nàng.

Nàng bị ghen chết, hàm hừ cầm chiếc đĩa gỗ bát nói: "Suốt ngày chỉ biết than nghèo, than nghèo! Làm như ai cũng muốn chiếm lợi của mình, dạy mấy nha đầu thành như vậy."

Phượng Cô nghe xong khuyên nhủ: "Nương đừng tức giận, ăn cơm. Ta cũng không muốn chiếm lợi gì."

Nàng biết bà bà chỉ muốn phát tiết mà thôi. Phùng Thị không dạy ra khuê nữ như vậy. Nếu nàng có thể dạy ra, bản thân nàng sẽ không có bộ dáng bướng bỉnh như thế.

Hoàng lão cha hừ lạnh một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Về đến nhà, Hoàng Ly đem lời nói của gia gia nãi nãi thuật lại không thiếu một chữ cho Đỗ Quyên nghe, còn học biểu tình khinh miệt của Tiểu Bảo ca ca, nheo nheo mắt lại.

Đỗ Quyên nghe xong nhú mày. Tuy rằng ở nông thôn đều trọng nam khinh nữ, nhưng lời của gia gia cũng quá đả thương người, hơn nữa, cũng đã nói trước hẳn sẽ không dựa vào khuê nữ và cháu gái?

Phùng Thị không thể tha thứ, bởi vì lời này chọt trúng khúc mắc của nàng.

Nàng tức giận đến ngồi trên băng ghế, lặp lại lời quở trách cha mẹ chồng không phải, "Không lương tâm như vậy, có móc tim gan ra cũng vô dụng. Đại nhi tử là con rơi con rót. Ta coi cháu trai hẳn sau này có thể làm được gì! Chỉ sợ là không ra gì..."

Vừa lúc Hoàng Lão Thực cầm cá đã rửa sạch sẽ đi vào, nàng liền mắng to lên. Mắng hẳn không tiền đồ, bị cha mẹ mình ghét bỏ.

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên vội vàng tới khuyên Phùng thị.

Hoàng Ly cũng cẩn thận kêu "Nương!", nhưng không nhõng nhẽo kêu như thường ngày, trong lòng hối hận, vừa rồi nên vụng trộm nói với nhị tỷ đại tỷ, không nên để nương nghe.

Hoàng Lão Thực giao cá cho Hoàng Tước Nhi, không nói tiếng nào đi vào bếp.

Đỗ Quyên khuyên một hồi, mới kêu Hoàng Ly qua một bên, dạy nhỏ, Hoàng Ly vừa nghe, vừa gật đầu không ngừng, trông mắt chuyển lông lóc.

Nếu là trước kia, Phùng Thị thấy tình hình này chắc chắn sẽ nói "Người lại dạy xấu nàng." Lần này, nàng cái gì cũng chưa nói.

Nàng khẳng định là Đỗ Quyên dạy Hoàng Ly ứng phó với gia gia nãi nãi như thế nào.

Nàng hung ác nghĩ, tốt nhất tiểu khuê nữ tức chết hai lão mới tốt.

Đỗ Quyên nói xong mới cười nói với Phùng Thị: "Nương, mặc kệ người ta nói như thế nào, chúng ta qua cuộc sống của chính mình. Có con trai thì tốt

rồi? Theo ta thì cũng không nhất định. Cứ nói trước mắt, chúng ta đều có thể giúp nương làm việc, nương chỉ ngồi đó ăn. Ta học nấu cơm nấu ăn, mỗi ngày nấu cho cha mẹ ăn, còn có thể nấu cho người bên ngoài ăn ..."

Nói đến đây, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp.

Tương lai thì sao?

Tương lai không phải nàng cũng phải xuất giá nấu cho người bên ngoài ăn sao!

Khả không phải là nhà người khác sao!

Thật đúng với lời của gia gia "Con gái có thể làm, tương lai cũng là người nhà khác."

Nàng vội vàng bổ cứu nói: "Nương, cho dù tương lai tử muội chúng ta đều xuất giá cũng sẽ không mặc kệ nương. Nương, người cứ nhìn mẹ nuôi ta là trong lòng có phán đoán! Ta hôm nay nói rõ: tương lai ta nhất định làm cho nương sống tốt hơn những gia đình có con trai! Nương người tin hay không?"

Phùng Thị thấy nàng banh khuôn mặt nhỏ nhắn phát thề, trong lòng âm áp, thần sắc trên mặt hòa hoãn chút, sắc giọng: "Tin! Nương tin người! Nương đợi người thể hiện bản lĩnh, tương lai cho nương qua ngày lành, tranh khẩu khí này!"

Hoàng Ly lập tức nói: "Ta cũng không chịu thua kém! Nương, ta trưởng thành cũng hiểu thuận nương."

Phùng Thị vỗ nhẹ bàn tay nàng, cố ý nói: "Người không tức chết ta, ta đã cảm ơn trời đất, ta còn chờ người hiểu thuận ta sao."

Tuy Hoàng Tước Nhi không nói chuyện, lại nhìn nương nhẹ nhàng thở ra, bắt đầu mỉm cười.

Đỗ Quyên biết nương chỉ là tạm thời qua lúc này, khúc mắc vẫn như cũ.

Trong lòng nương, khuê nữ có tốt, có hãnh diện cũng phải lập gia đình, cũng không thể bù khuyết điểm nàng không có nhi tử. Cho dù tương lai khuê nữ nuôi nàng, đón nàng và Hoàng Lão Thực tới nhà con rể ở, nàng cũng không an tâm.

Cho nên, gia gia nói chuyện căn bản không sai.

Nhưng nàng nghĩ tới một chuyện, đột nhiên nhanh trí, nói: "Nương, chuyện tương lai ai nói chắc được. Cũng không khẳng định nương sẽ không có nhi tử. Không phải còn có người 50 tuổi còn sinh con sao, sao nương lại không thể có nhi tử?"

Phùng Thị 50 tuổi có thể sinh con hay không, nàng không biết, nhưng nàng biết Phùng Thị qua sang năm muốn rời núi đi tìm đứa con trai đã mất kia.

Kết quả thế nào còn chưa biết.

Nhắc tới việc này, coi như cho Phùng Thị một tia hy vọng.

Quả nhiên, sau khi Phùng Thị nghe lời Đỗ Quyên nói sau, mắt sáng lên
Nàng cũng nghĩ đến sự kiện kia.

Cho dù có vạn nhất, đó cũng là một niềm hy vọng.

Tinh thần của nàng phấn chấn hẳn lên, cười lạnh nói: "Hừ, ai nói lão nương không nhi tử? Không chừng một ngày nào đó sẽ có con trai, còn rất có khả năng nữa !" Nói xong, ánh mắt liền mê mang.

Đỗ Quyên nhân cơ hội nói: "Nương, người nên nghe lời chúng ta khuyên. Người ta tùy tiện nói một câu, người đã tức giận đến muốn chết, không phải khi không làm cho người chế giễu, thỏa lòng hả dạ? Ta không để ý tới người ta nói như thế nào, càng cao hứng, tức chết những kẻ đỏ mắt không phục."

Hoàng Tước Nhi cũng khuyên nhủ: "Nương, ta không cùng người tranh, ta đem thịt chôn đáy bát ăn, mặc kệ người ta khoe khoang đi."

Phùng Thị rớt cuộc cười, trắng mắt liếc khuê nữ, nói: "Đều cùng Đỗ Quyên học xấu. Cái gì mà thịt chôn đáy bát ăn, người có nhiều thịt sao?"

Hoàng Lão Thực thấy vợ mở khuôn mặt tươi cười, vội lấy lòng nói: "Nương Tước Nhi, nghe khuê nữ ta. Khuê nữ ta thật có khả năng, nghe khuê nữ là không sai. Đừng tức giận, ừ!"

Phùng Thị trừng mắt nhìn hấn một cái, muốn nói gì đó, lại nhịn xuống .

Đỗ Quyên thúy thanh cười nói: "Người khuê nữ này bản lĩnh khác không có, nấu món ngon hiếu kính cha mẹ vẫn có thể. Tối hôm nay, ta hấp một con cá mè trước, lại dùng cá trích nấu canh. Nương vui vẻ uống một chén canh cá, tắm rửa một cái ngủ một giấc. Sáng mai sớm, chuyện phiền lòng đều tan biến, vui vẻ qua năm!"

Nói xong, chuyển hướng Hoàng Tước Nhi, "Tỷ. Chúng ta đi nấu."

Hoàng Lão Thực lập tức phối hợp hỏi: "Cần lửa lớn hay lửa nhỏ?"

Đỗ Quyên cười nói: "Đợi đã, ta còn chưa đổ dầu đâu. Lửa nhỏ trước. Chiên sơ cá trích trước, cần lửa nhỏ."

Hoàng Ly lập tức hoan hô, luôn miệng nói: "Đường đảm, ta muốn ăn cá sốt chua ngọt."

Đỗ Quyên nói: "Ngày mai ta nấu cá sốt chua ngọt. Còn có thật nhiều thịt nai, không ăn để thiêu sẽ bị sét đánh."

Phùng Thị thấy mấy khuê nữ trăm kiểu khuyên giải, cũng hiểu là nên vì mình vui vẻ, trong lòng êm ả, cố ý chọc gẹo tiểu khuê nữ nói: "Nàng nha, chính là 'con chuột không giữ được lương qua đêm' ."

Hoàng Ly ngây ngốc hỏi: "Tại sao là con chuột tồn lương thực?"

Đám người Phùng Thị buồn cười, cố ý không trả lời.

Hoàng Ly liền ôm lấy chân Đỗ Quyên, ngửa đầu khẩn cầu: "Nhị tỷ tỷ?"

Đỗ Quyên cười nói: "Con chuột không giữ được lương qua đêm ăn sạch uống sạch, chính là nói con chuột không biết lo xa, có một ăn một hết sạch, mặc kệ ngày mai không lương sẽ qua thế nào."

Hoàng Ly đứng kia, nhú đôi chân mày nhỏ suy nghĩ một chút, rồi lập tức không thuận theo nói: "Ta không phải như vậy. Ta có thứ tốt đều giữ lại từ từ ăn."

Hoàng Tước Nhi một bên cất hành, cười nói: "Ngươi chi cất giấu đồ của ngươi, đồ đạc trong nhà ngươi luôn muốn ăn."

Trong tiếng cười vui, Đỗ Quyên rất nhanh đã nấu nướng xong.

Cũng không đi nhà chính, cả nhà ngồi vây quanh bàn vuông nhỏ trong phòng bếp ăn, kê bên bếp lò, còn ấm áp hơn.

Đỗ Quyên rẽ miếng thịt cá hấp, chia cho Hoàng Ly một miếng, lại gấp cho Phùng Thị một miếng, sau đó mới gấp cho Lão Thực cha, nàng và Hoàng Tước Nhi ăn thịt cá bổi.

Hoàng Ly vui sướng kêu lên: "Thật mềm mại."

Phùng Thị chân tâm khen: "Thịt cá mềm ngon. Nấu canh như vậy mà không tanh, có vị còn thơm nữa."

Lão Thực cha chỉ biết nói "Ăn ngon! Ăn ngon thật!" Cười đen làn mi thô run run.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe xong nhìn nhau cười.

Nàng lại múc một chén canh cá trích màu trắng sữa cho Phùng Thị, cùng một ít nấm, đưa cho nàng, nói: "Nương, buổi tối ngươi ăn ít chút, uống thêm canh. Ngươi giận dỗi ngăn ở ngực không tốt. Nương, ta nói với ngươi, ngươi đừng cùng người tức giận. Ngươi không giận, tâm phóng khoáng, thân mình khoẻ khoắn, vạn sự như ý. Qua một hai năm lại cho ta thêm tiểu đệ đệ là mọi thứ đều hài lòng."

Phùng Thị gật đầu, cố gắng bình tĩnh nổi lòng, theo Đỗ Quyên nói: "Nương không giận. Nương muốn sống tốt. Cũng muốn xem xem, 2 cháu trai của hần đến cùng có bao nhiêu tiền đồ."

Hoàng Ly quan sát sắc mặt, cười híp mắt nói tiếp: "Khẳng định không có tiền đồ như ta!"

Mọi người ồ ồ cười vang.

Hoàng Lão Thực lại nghiêm trang gật đầu, nói: "Đúng vậy! Khuê nữ ta không phải người bình thường có thể so. Mỗi khuê nữ ta đều có thể làm, đương nhiên có tiền đề hơn so với người bên ngoài."

Về điếm ấy, Lão Thực cha thập phần cố chấp.

Một khi hắn đã cố chấp người và việc, người khác đừng có mơ tưởng xoay chuyển cái nhìn của hắn.

Uống một chén canh, Phùng Thị bỗng nhiên hỏi Đỗ Quyên: "Đều nói miệng người linh, nói người là tiên đồng, còn nhận thức Ngự nương nương. Người nói Đại Đầu tím sẽ sinh tiểu đệ đệ, nàng liền sinh Đông Sinh, sao người nói nương sinh tiểu đệ đệ lại mất linh nghiệm chứ?"

Nói xong còn ngấm Hoàng Ly sao tiểu đệ đệ biến thành tiểu muội muội đây?

Đỗ Quyên há to miệng, lần đầu không lời chống đỡ.

Cái này căn bản là đại ô long có được không !

Chương 116

Chiêu Đệ

Phùng Thị nghi ngờ đánh giá nàng, tựa hồ ngẫm hỏi "Tiên đồng ở tại nhà ta hay là khuê nữ của ta mà chưa mang con trai đến cho ta?"

Đỗ Quyên bị nàng nhìn chăm chăm không được tự nhiên, mười vạn tế bào não nhanh chóng khởi động.

Vận hành xong kết quả là cười khan hai tiếng, cũng nghi ngờ nói: "Ta cũng không biết nữa, chỉ cảm thấy là tiểu đệ đệ. Ta cảm thấy ta nên có một đệ đệ. Nương, là thật!"

Phùng Thị nhú mày.

Hoàng Lão Thực cười nói: "Nương bọn nhỏ, có gì mà nghĩ không ra? Đỗ Quyên ý nói là người nhất định có thể sinh nhi tử. Chính là như vậy!"

Phùng Thị hơi giật mình hỏi: "Không phải nói Hoàng Ly là nhi tử sao?"

Hoàng Ly hoa lệ bị kỳ thị, ủy khuất kêu lên: "Cha nương các người đều không thích ta!"

Phùng Thị vẫn nhú mày ưu tư, Hoàng Lão Thực thấy tiểu khuê nữ bĩu môi, vội vàng an ủi: "Hoàng Ly, cha thích nhất người. Cha xem người nha, so với nhi tử còn tốt hơn nhiều!"

Lão Thực cha vì đỡ khuê nữ, ngôn ngữ cũng biến hóa đa dạng hẳn lên.

Dù sao hẳn cũng không có nhi tử, nói lời này không tổn sức chút nào, cũng không cần lo lắng hậu quả.

Hoàng Ly liền vui vẻ cười, nói "Cha tôi tốt lắm!"

Đám phụ nữ lại thấy buồn nôn.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cười, chợt nghe Phùng Thị kêu lên: "Đúng, đúng! Là nên có đệ đệ!" Nàng ngạc nhiên nhìn qua, chỉ thấy nương như suy nghĩ cẩn thận cái gì, liên tục gật đầu, vẻ như bưng tỉnh đại ngộ.

Đỗ Quyên kinh ngạc: nàng mới vừa nói cái gì sao?

Sao bỗng nhiên nương lại nghĩ thông suốt?

Phùng Thị nghĩ là: tính đúng rồi. Đỗ Quyên hẳn là lớn hơn đứa con trai bị mất của nàng hai ngày, ít nhất cũng hơn canh giờ. Tính như vậy, nhi tử không phải là đệ đệ nàng sao!

Nàng kích động đến run người.

Đỗ Quyên cảm giác không sai, chỉ là nàng nghĩ sai rồi.

Đỗ Quyên nói đê đê là đứa con bị mất đi kia!

Nàng một mực chắc chắn có đê đê, có nghĩa là đứa con trai này tương lai nhất định có thể tìm trở về!

Khẳng định, nhất định có thể tìm trở về!!!

Ánh mắt Phùng Thị nhìn về phía Đỗ Quyên, kính sợ.

Khuê nữ này, miệng thật độc a!

Nếu ở vài năm trước, nàng căn bản không nghĩ ra, sẽ cho rằng nàng nằm mơ nói sảng. Nhưng trước mắt bất đồng, có tin tức của con trai. Điều này chứng minh Đỗ Quyên tiên đoán chính xác. Rất chuẩn xác!

Đỗ Quyên bị nương nhìn chăm chăm, trong lòng sợ hãi, cũng phát thề: nhất định đưa đê đê về!

Đây không phải là nói giỡn. Vừa rồi nàng nghĩ tới, hai tay tính toán:

Một là giúp Phùng Thị đi tìm đứa con bị mất đi. Nếu hẳn thật là phụ thân Lý Đôn, chuyện nhận tổ quy tông hết sức dễ dàng. nàng tin tưởng Lý Đôn vô điều kiện.

Hai là nàng đã trưởng thành, cũng học được cách trì gia xử lý công việc, nấu rượu nấu đồ ăn, tận tâm tận lực giúp Phùng Thị điều trị thân mình, lại thường xuyên giải nàng, để nàng có thể cây già nở hoa, cao tuổi mới có con.

Huống chi Phùng Thị cũng không già, hoàn toàn có khả năng sinh dưỡng.

Dĩ nhiên, còn có khả năng thứ ba: nếu sinh thêm vẫn là khuê nữ, coi như là Hoàng gia có "năm đóa kim hoa"...

Nghĩ tới chuyện này, nàng nhin không được "phì" một tiếng, tự trách mình thói miệng.

Hoàng Tước Nhi vội hỏi: "Bị hóc xương hả?"

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng vội vàng hỏi.

Đỗ Quyên cười khan nói: "Không có. Phun ớt hạt thôi."

Đã nghĩ tới chuyện này nên lập tức thi hành. Việc này dựa vào một mình nàng thì không thành.

Bởi vậy, nàng nói với Phùng Thị: "Nương, ta cũng không hiểu được mình nói có đúng hay không, nhưng ta xem trên sách viết, phụ nữ sinh con thân thể phải khoẻ mạnh mới được. Tốt nhất không tức giận, luôn vui vẻ, mới dễ dàng sinh dưỡng."

Phùng Thị không thềm để ý nói: "Chuyện này ai mà không biết? Nhưng phải có phúc mới nuôi được. Cứ nói ta, ở trên núi đốn củi sinh nguoi, ở trên núi vùng vẫy giành sự sống chịu đựng trở về, rất khổ sở! Nãi nãi của nguoi thì sao? Thấy ta không có một câu hay, cũng không giúp một tay. Cha nguoi không dựa vào được. Ta còn chưa có sữa. Khi đó ta... ta quá... thật không có một ngày sống được như con người!"

Nói xong, niềm bi thương dâng lên, nàng cúi đầu lau nước mắt.

Hoàng Tước Nhi vội vàng đưa khăn tay nhỏ của mình qua cho nương.

Hoàng Ly cũng nhỏ giọng kêu lên: "Nương!"

Bẻ mặt Hoàng Lão Thực xấu hổ, thúc thủ vô sách

Đỗ Quyên khuyên nhủ: "Nương ăn nhiều đau khổ. Đừng nói ta, trước nữa còn có 2 ca ca" nghe tới điều này, lập tức Phùng Thị thất thanh khóc rống lên, Đỗ Quyên vội vàng khuyên nhủ tiếp "Cuối cùng chúng ta đều trưởng thành rồi, nương cũng khổ tận cam lai. Nay trong nhà không phải không có điều kiện cho nương nuôi dưỡng thân mình. Chẳng những có điều kiện, ta và tỷ tỷ còn có thể nấu nướng, nương còn có gì không yên lòng? Bảo ta nói, nương nên phóng khoáng tâm, đem thân mình điều dưỡng tốt, có thêm 2 thai, nuôi 2 đệ đệ, ngăn chặn miệng nguoi bên ngoài..."

Phùng Thị nghe xong, dần dần ngừng lại tiếng khóc, ngẩng đầu lên.

Hoàng Tước Nhi cũng phẩn chấn nói: "Đúng, nương, từ sau nguoi bớt làm việc, chỉ ở nhà dưỡng sức. Đợi thân mình xương cốt khoẻ hẳn, lại sinh cho chúng ta tiêu đệ đệ."

Hoàng Lão Thực nhân cơ hội nói: "Nàng nương, xem khuê nữ hiểu chuyện, chúng ta cũng không thể nhân hạ..." Phùng Thị hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, mắng: "Nguoi bớt nói đi!"

Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly đều nháy mắt, không hiểu sao nương nghe được rõ ràng, lại mắng cha, nghĩ là đã quen lấy cha xì hơi, chỉ có Đỗ Quyên không nói buông mi.

Đêm đó, Phùng Thị qua lời khuyên giải an ủi của Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi, một lần nữa nổi lên dưng khí, hoặc là nói, nổi lên dưng khí tái sản xuất.

Nàng dụng tâm nghe Đỗ Quyên phân tích, lúc nào nên ăn cái gì, uống gì, lúc nào ngủ vân vân... nghe đến cau mày nói: "Nói như vậy, có thể được sao?"

Đỗ Quyên biết nguoi nông thôn quen buông tuồng, vội vàng nói: "Nương không cần lo lắng. Từ nay về sau, thức ăn trong nhà có ta và tỷ tỷ. Chúng ta nấu cái gì, nương ăn cái đó, là xong."

Phùng Thị còn gì có thể nói?

Nếu ngay cả điều này cũng không nghe, nàng thật quá không cố gắng.

Đêm này, nàng ngủ được phá lệ kiên định.

Ngày hôm sau, người một nhà liền đều bận rộn chuẩn bị mua sắm đồ cuối năm và mừng tuổi.

Như thế, rất nhanh sẽ đến đêm 30.

Từ vài năm trước, sau khi Phùng Thị và cha mẹ chồng luân phiên đại náo, Hoàng đại nương không còn kêu gia đình đại nhi tử đi ăn cơm tất niên, cho bọn họ qua một mình. Phụng Công cũng không cùng Phùng Thị lui tới.

Rồi Phùng Thị sinh con, nàng và gia đình nhỏ của mình đón tết, rất tự tại.

Hai năm đầu khi mới ra riêng, bên này còn có thể đưa mấy bát đồ ăn ngon cho hai cụ, xem như hiếu tâm, nhưng năm nay Đỗ Quyên không tính đưa qua.

Đầu tiên cũng bởi vì ngày đó Hoàng lão cha nói chuyện làm cho nàng triệt để rét lạnh tâm.

Nếu nói trước đây Phùng Thị không được lòng cha mẹ chồng, nên hiếu kính cũng không được tốt, vậy những năm này tử muội các nàng xem như đèn bù điếm ấy, đối với mặt mũi gia gia nãi nãi hiếu thuận trong ngoài đều làm được cực hạn, nhưng cũng không được tiếng tốt. Nàng còn có gì để nói?

Từ khi gia gia nháo với ông ngoại, tính tình biến hóa rất lớn.

Hắn là một lão hán nông thôn rất giản dị, nhiều lắm có chút bất công. Chuyện này ở nông thôn cũng thường thấy, không có gì đáng ngại; Nhưng là, mấy năm gần đây hắn trở nên cố chấp. Một phần cố chấp là do không muốn thấy ông ngoại tốt, không muốn nương tốt, liên quan cũng không muốn tử muội các nàng tốt.

Loại cố chấp này, nói trắng ra chính là tâm lý vụn vẹo.

Tâm lý hắn vụn vẹo cũng không sao, Đỗ Quyên lười tiếp cận hắn.

Tiếp theo là chuyện mấy năm trước đưa đồ ăn qua bên kia. Bởi vì không đưa thịt tươi nên đưa một chén đã nấu xong qua hiếu kính gia gia nãi nãi. Năm nay bất đồng, các dạng thịt đều đưa qua, nhiều hơn so với đưa một chén đi. Nàng không muốn xảy ra nhiều chuyện đưa thức ăn chín đi nữa.

Bởi vậy, Đỗ Quyên yên tâm thoải mái làm việc của mình.

Nàng thi triển toàn bộ khả năng, cùng Hoàng Tước Nhi chung sức hợp tác, ước chừng làm ra hơn hai mươi món ăn.

Đưa cho nhà tiểu di mấy món, cũng đưa hai món cho nhà Lâm Xuân cách vách.

Vốn nàng không định đưa cho Lâm gia, bởi vì hàng năm nàng đều chuẩn bị một phần lễ hậu như quà tết cho vợ Đại Đầu, cảm tạ tình nghĩa cho bú sữa năm xưa.

Mấy ngày cuối năm nay cũng không biết tại sao, nàng nghe Lâm Đại Đầu mắng Lâm Xuân.

Đỗ Quyên hoài nghi hấn trách Lâm Xuân ăn cây táo, rào cây sung, cho nên làm đồ ăn đưa qua, vì Lâm Xuân chống đỡ mặt mũi.

Sẽ đưa hai loại: một nồi canh cá chua và một nồi canh khác.

Nàng không biết kiếp trước canh cá chua nấu như thế nào, bởi vậy chỉ theo phương thức của mình làm món ăn này: dùng xương hầm lấy nước ngọt, sau đó cho ớt, tương nhà mình chế, dưa chua và măng, lửa nhỏ nấu mềm nêm vừa ăn xong, mới cho cá thái lát tẩm bột khoai vào, còn thả bốn năm con tôm lớn. Nấu xong rồi múc ra.

Đặc sắc của món canh chua cá là vị chua cay, nổi bật nhất là mùi thơm thức ăn thủy sản, tôm thơm, nước canh càng thơm hơn! Trong vị chua cay của canh còn lộ ra mùi thơm nức, múc một thìa uống vào, ấm áp nói thẳng đến tràng vị, liền thấy cả người thư sướng, khẩu vị mở rộng.

Một món khác vừa vặn tương phản, là cực thanh đạm. Cũng là dùng xương hầm, lại bỏ xương gà đã lấy hết thịt ra vào chế biến một đêm, hôm nay lại thêm nấm, măng, còn có tôm, đậu hủ, thịt bánh trôi.

Món ăn này là nàng làm riêng cho Phùng Thị điều trị thân mình, có chút giống "súp ba tiên" của kiếp trước, nhưng bên trong không chỉ có ba tiên, mà có rất nhiều tiên.

Nàng nghĩ buổi tối khăng định Lâm gia có thật nhiều đồ ăn, nên buổi trưa đưa qua.

Đừng nhìn hôm nay là 30 giao thừa, bởi sáng sớm mỗi nhà đã dậy sớm chuẩn bị com tất niên, nồi và bếp đều được sử dụng, bát bồng đều xài hết, quá bận rộn nên buổi trưa ngược lại rất qua loa, bình thường đều là tùy tiện đối phó một miếng coi như xong.

Lúc này, nàng đưa qua hai món ăn coi như đúng lúc.

Quả nhiên, Lâm gia huynh đệ ngửi thấy mùi canh cá chua, đều mừng đến mặt mày hớn hở.

Vợ Đại Đầu cũng cực kỳ vui mừng, ôm Đỗ Quyên khen: "Thím cho người bú mấy tháng sữa, người đối với thím tốt gấp bội lần so với đám khỉ nhà thím. mấy món này thím nhìn là biết thơm ngon. Tê "nàng hít mũi "Chua cay. Ta nếm thử."

Vội kêu Lâm Xuân cầm đũa đến, trước chằm chút nước canh nêm.

Chép miệng, nhin không được lại gấp miếng dưa chua ăn, luôn miệng nói "Ngon... Ăn..." Có chút cay, miệng thẳng xuýt xoa.

Tay lại không ngừng, gấp một miếng thịt cá đút vào miệng.

Sáng sớm hôm nay thức dậy nàng đã bận rộn trong phòng bếp, hít khói dầu đến no, không có chút khẩu vị nào. Không nghĩ tới tô canh chua cá này lại làm cho nàng có khẩu vị, bởi vậy ăn dưa chua lại gấp mặng chua, ăn mặng chua lại thêm lát cá, không có thìa, bằng không nàng còn muốn múc thêm nước canh.

Mọi người đều nhìn chăm chăm nàng, thấy nàng nói chỉ nếm thử, nhưng một khi nếm lại không dừng được nữa, sao lại không biết là ngon, đều la hét mau ăn cơm, cũng đừng nấu thêm đồ ăn, chỉ ăn món Đỗ Quyên đưa đến.

Thấy tình hình như vậy, Lâm Đại Đầu cười híp mắt, luôn miệng nói: "Đỗ Quyên, Đại Đầu bá bá thật có phúc, có thể ăn món người nấu." Bộ dáng thụ sủng nhược kinh.

Đỗ Quyên nhất thời cả người lạnh run, nổi hết da gà.

Nàng thật không biết một đại nam nhân, còn là một nông dân thô kệch, có thể cười "ngọt ngào" như thế. Thật sự, rất ngọt, tương tự như nụ cười của tiểu Hoàng Ly lúc lấy lòng nàng, chỉ là hiệu quả hoàn toàn tương phản mà thôi.

Chương 117

Qua Năm

Lâm Xuân cũng phát hiện cha mình nịnh nọt quá mức, đôi chân mày nhỏ nhìn hẩn nhíu lại, không cùng hẩn phân cao thấp, bận rộn kêu Đỗ Quyên đi coi trang phục đạo cụ múa sư tử của hẩn, ở bên cạnh giải thích.

Hẩn nói đợi ăn xong cơm tất niên, ở nhà chính, đem băng ghế đặt chông lên bàn, rồi chông đôn ghế lên trên băng ghế, xếp cho cao lên, hẩn trèo lên có thể với tới xà nhà, múa "sư tử thượng lương", đó mới có lực.

Đỗ Quyên nghe hẩn nói muốn biểu diễn động tác khó ở trên cao như vậy, không khỏi nhíu mi.

Nàng ngửa đầu đánh giá nóc nhà, sau đó nói: "Tuy rằng người bình thường luyện võ, nhưng mới luyện chỉ vài năm công phu, thân thủ còn kém xa lắm. Đòn ghế quá cao, cũng không có gì chống đỡ, quá nguy hiểm. Giao thừa, nếu bị ngã xuống còn không phải là chuyện tốt biến thành xấu! Ta có chủ ý."

Lâm Xuân vội hỏi: "Chủ ý gì? Người nói mau!"

Đỗ Quyên chỉ vào xà nhà nói: "Tìm dây thừng thô to, buộc chặt trên xà nhà, một đầu dây thừng cột quanh thắt lưng người, người quán dây thừng sẽ an toàn hơn. Hơn nữa, nương vào lực của dây thừng, cho dù biểu diễn vài động tác, cũng đều phương tiện."

Lâm Xuân nghe xong liền tục gật đầu.

Thu Sinh theo tới nói: "Vậy chúng ta mau buộc dây thừng. Vừa rồi cha ta còn nói sợ Xuân Nhi té, không cho chơi. Buộc dây thừng sẽ không sợ. Hạ Sinh, đi lấy dây thừng đến, cần to nhất, rắn chắc nhất."

Hạ Sinh gật đầu, lập tức liền đi tới phòng tạp vật tìm dây thừng.

Làm ca ca không thể giúp, nên an bày chuyện cho xong.

Kỳ thật Lâm Đại Đầu đứng ở bên ngoài, nghe vậy rất cao hứng miễn bàn.

Hẩn cảm thấy Đỗ Quyên quả nhiên thiện tâm.

Đỗ Quyên lại nói: "Chơi cái này tuy không sai, đến cùng cũng có chút mạo hiểm. Kỳ thật không cần leo cao dầm thấp vẫn có thể chơi vui. Tỷ như, làm một quả cầu lớn, sư tử ngồi xồm trên quả cầu, đẩy quả cầu lăn, mình cũng lăn theo nó..."

Lời còn chưa dứt, Lâm Xuân liền cười nói: "Cái này tốt. Quả cầu... thì dùng lát tre đan một cái, bên ngoài bọc da, nhẹ nhàng mà không dễ bị giẫm hư."

Thu Sinh vui vẻ nói: "Ngươi mới bao lớn, có thể nặng bao nhiêu mà đạp hỏng? Hai người ngồi lên cũng không móp. Ta nói với ngươi, đan ruột quả cầu đặc một chút..."

Mấy người thương nghị vài cách chơi.

Lâm Xuân nói, đợi ăn cơm trưa xong hẳn sẽ đi tìm Cửu Nhi, lại mời Đại gia gia hỗ trợ chuẩn bị đạo cụ.

Đỗ Quyên về nhà trước.

Đến tối, Hoàng gia cũng giao thừa trước.

Mấy năm nay, nhà Đỗ Quyên đều ăn tết với nhà tiêu di. Bình thường sẽ an bài như vậy: lúc trời còn chưa tối thì ở Hoàng gia ăn cơm trước, sau bữa cơm vui đùa, đợi trễ một chút đói bụng thì tới nhà tiêu ăn cơm tất niên.

Đốt mấy viên pháo xong là bắt đầu ăn cơm tất niên.

Hoàng Lão Thực và Nhậm Tam Hòa ngồi ở vị trí đầu.

Phùng Thị và Phùng Minh Anh ngồi bên tay phải. Đỗ Quyên, Hoàng Ly ngồi bên tay trái, Hoàng Tước Nhi ngồi một mình ở cuối bàn, phụ trách cùng Đỗ Quyên giúp người lấy Đông đệ Tây.

Mặt của mọi người đều tràn đầy vui vẻ tươi cười, thực thật lòng sung sướng.

Phùng Thị định nói chuyện, chợt nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm Đông Sinh: "Cha, nhà Hoàng Ly bọn họ đều ăn tất niên, sao chúng ta còn chưa?"

Rồi kể đó là thanh âm tức giận của Lâm Đại Đầu: "Sớm qua trễ qua còn không phải đều là qua. Ngươi vội vã như vậy làm cái gì?"

Đông Sinh nói: "Vội vã cùng Hoàng Ly bọn họ đón giao thừa nha."

Lâm Đại Đầu nói: "Vậy còn không đi hỗ trợ nướng ngươi nhóm lửa? Không thấy nướng ngươi bận rộn đến mức chân không chạm đất sao! Sao lão tử xui xẻo như vậy, sinh bốn thằng con trai, không một đứa biết nấu cơm. Lần tới lại sinh tiểu tử, lão tử sẽ nhét hẳn ngược vào trong bụng mẹ..."

Hùng hùng hồ hồ lắm bả, thanh âm thấp dần.

Đỗ Quyên nhin không được, phốc xuy một tiếng cười.

Hoàng Ly cũng cười gật gù, nói: "Đại Đầu bá bá nói hẳn thật xui xẻo nha!"

Mọi người cũng cười theo, Hoàng Lão Thực đặc biệt cười rất vui vẻ.

Phùng Thị trắng mắt liếc Hoàng Ly, nửa vui nửa sảng giọng: "Đừng nói bừa!"

Phùng Minh Anh nhìn lướt qua bàn ăn, thấy bày đầy hồng vàng xanh trắng, sắc màu không đồng nhất; nồi lẩu lạnh trộn nóng, hương thơm bốn phía, cười hỏi Phùng Thị: "Đây đều là Tước Nhi và Đỗ Quyên nấu? Chắc chắc, khó trách Đại Đầu ca đỏ mắt."

Phùng Thị hãnh diện cười nói: "Không phải sao! Ta không đụng tay. Các nàng còn chê ta chiếm chỗ kìa. Tuổi lớn, tay chân chậm chạp, không lưu loát như các nàng nên bị ghét bỏ."

Phùng Minh Anh cười nhạo nói: "Sao ta nghe lời này, giống như tỷ tỷ đang khoe khoang khuê nữ có thể làm vậy? Đây là tỷ tỷ xuất đầu, hưởng phúc khuê nữ..."

Phùng Thị cất giọng nói: "Hưởng phúc gì chứ? Ta là trâu già mạng khổ. Các nàng lớn, lại có thể làm, ta cũng không có phúc hưởng, luôn phải đi theo bận tâm. Cứ nói những món ăn này, các người ăn khẳng định nói rất ngon. Các người thật không phát hiện: hai tỷ muội các nàng tay to chân lớn, chính là một kẻ phá của! Ta thật đau lòng không nói tới dầu mỡ, dùng xương nấu canh không tính, còn muốn thêm bộ xương gà, lại dùng tôm thêm vị. Tôm lớn như vậy, nấu tới nấu lui cũng là một chén đồ ăn thôi, vậy mà để hai nàng nấu hết; lại lấy thịt chuột trúc nói cái gì xào lửa lớn..."

Miệng nàng quở trách không ngừng, trên mặt lại cười được phá lệ sáng lạn.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau le lưỡi, ngượng ngùng cười. Năm nay bữa cơm tối quả thật lớn chút, khó trách nương đau lòng.

Đỗ Quyên thấy nương nói không có xu thế ngừng lại, vội vàng cắt đứt nàng thao thao bất tuyệt, nghiêm nghị tuyên bố: "Ăn cơm!"

Hoàng Ly dùng muống nhỏ gõ gõ mép bát, nhu thanh nói: "Qua năm mới!"

Hoàng Tước Nhi tăng hắng một tiếng, ánh mắt sáng long lanh, mím môi cười nhìn qua mọi người.

Bộ dáng của ba cô gái, chọc bốn người lớn đều cười rộ lên. Hạnh phúc ngày tết tràn đầy phòng, cùng với tiếng cười phiêu tán trong không gian.

Cười xong, Nhậm Tam Hòa nâng ly lên, đối với Hoàng Lão Thực ngắn gọn nói: "Hi vọng năm sau mỗi gia đình đều khoẻ mạnh, mùa màng thuận lợi!"

Hoàng Lão Thực cũng nâng chén, luôn miệng nói: "Mọi người đều tốt! Đều tốt!"

Vì thế uống rượu dùng bữa.

Tuy Đỗ Quyên hai mươi món ăn, chân chính ăn cũng chỉ có 2 cái lẩu, còn có chút món xào. Những món khác, đều là múc ra bát bày đầy trên bàn, ngụ ý mùa màng phong phú. Vài ngày kế tiếp, những món ăn này sẽ bị ăn hết.

Đêm nay, đồ ăn đích xác không giống bình thường. Mọi người nhin không được, không để ý đến quy củ năm rồi, đều ném qua một lần từng món ăn trong bát.

Tỷ như, Nhậm Tam Hòa và Hoàng Lão Thực đặc biệt thích ăn món gỏi trộn "heo lợi nhuận", dùng để nhắm rượu cực tốt.

Cái gì là "heo lợi nhuận"?

Kỳ thật chính là lưỡi heo, nhưng qua năm không thể nói điềm xấu, đầu lưỡi "lưỡi" đồng âm với lỗ vốn "chiết", nghe không may mắn, cho nên gọi "lợi nhuận".

Còn có cá chép kho tàu. Tám đầu cá, không thể động.

"Hàng năm có ngư (du)" nha, cá nhất định phải giữ đến mòng ba mới có thể ăn, thậm chí có người giữ đến 15 tháng giêng mới ăn.

Vì thế, Đỗ Quyên dùng cá khác nấu canh chua cá và cá sốt chua ngọt.

Nhưng mọi người đều thèm thuồng nhìn cá kho tàu, sắc màu hồng diễm, rất muốn nếm thử.

Phùng Minh Anh khác với người bên ngoài. Ăn một món, tán thưởng trước, rồi hỏi Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi cách làm, sau đó linghi hoặc hỏi vì sao ăn ngon như vậy.

Hai tiểu cô nương này mới bao lớn, huông hồ đều do nàng chỉ bảo.

Nàng gấp một đĩa rau thơm trộn đậu phụ khô ăn, sau đó dùng thìa múc một muống vào bát Nhậm Tam Hòa, có chút không phục nói: "Người nếm thử cái này. Sao ta cảm giác Đỗ Quyên làm món đậu phụ khô này thơm ngon hơn nhà mình làm vậy? Trộn với rau thơm và củ lạc, vừa thanh hương, vừa ngon miệng."

Hai mắt chăm chăm nhìn hấn, hi vọng hấn nói một chút.

Nhậm Tam Hòa nhìn thê tử mỉm cười nói: "Chúng ta cũng không kém."

Nói xong gấp miếng đậu phụ khô nhai, lại thấy trong bát xanh, hồng, vàng hỗn loạn. Rau thơm xanh biếc, tương đậu phụ khô đỏ, củ lạc vàng nâu, nhìn rất đẹp mắt, ăn nhẹ nhàng khoan khoái, liền gật đầu không ngừng.

Ăn xong mới nhìn Phùng Minh Anh giễu giễu nói: "Nếu không, đêm nay người và Đỗ Quyên, Tước Nhi so đấu vài lần đi. Do chúng ta tới ăn thử rồi bình phán, coi trừ nghệ các người ai cao hơn một bậc. Cho dù hai nàng "trò giỏi hơn thầy", đó cũng là người dạy ra. Người cũng có công lao."

Mọi người cười ha hả.

Phùng Minh Anh có chút ngượng ngùng đỏ mặt.

Đỗ Quyên cười nói: "Tiểu di, ngươi là cách nấu cơm hương. Ta ném đậu phụ khô tiêu di nấu, cảm thấy ăn rất ngon, không hề kém chúng ta nấu."

Hoàng Ly vội vàng nói: "Uh, đậu phụ khô tiêu di ăn ngon. Nhà ta cũng ăn ngon."

Nàng bỗng nhiên đột nhiên nhanh trí, nói: "Tiểu di, chúng ta đổi đi. Chúng ta đưa đậu phụ khô cho tiểu di, tiểu di cũng cho chúng ta một ít. Chúng ta có thể ăn cả hai bên."

Nhậm Tam Hòa và Hoàng Lão Thực đều cười nói: "Tốt như vậy. Chủ ý này tốt."

Phùng Thị vờ cá giận nói: "Tiểu quỷ này keo kiệt! Bình thường tiểu di đưa bao nhiêu thứ tốt cho ngươi ăn hả? Không dễ dàng tiểu di khen đậu phụ khô này ăn ngon, ngươi không nói đưa chút cho tiểu di, còn muốn cùng tiểu di đổi, ngươi nói mà không biết xấu hổ! Uống cho tiểu di và tiểu dượng thương ngươi."

Hoàng Ly nhất thời yên lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn phá lệ có chút hồng.

Bởi vì, quả thật tiểu di đối với nàng rất tốt, trong nhà gần như món ngon gì đều go tiểu di đưa. Nàng khôn khéo, cũng chỉ là một đứa bé, cho nên xấu hổ.

Bé gái rất xấu hổ, "Ân chi ân chi" hừ, ánh mắt lại lẩn lóc chuyên, nghĩ phải vãn hồi mặt mũi như thế nào.

Nhưng trong chốc lát sao nghĩ ra.

Đỗ Quyên cười nói: "Đổi cũng không có gì. Nhà tiểu di ít người, ăn không hết dễ bị hư, nhưng cũng không thể nói như vậy. Quả nhiên uống tiểu di thương ngươi."

Nói xong, liền cùng Hoàng Tước Nhi thu xếp giúp người lớn múc canh, gấp đồ ăn.

Hoàng Ly học theo, gấp lỗ tai heo cho Phùng Minh Anh, lấy lòng nói: "Tiểu di, ăn cái này, cái này nhìn đẹp. Tiểu di ăn, sang năm giúp ta sinh một tiểu đệ đệ."

Đỗ Quyên vội vàng cải chính nói: "Là tiểu biểu đệ."

Hoàng Ly chưa hiểu rõ ra sao, nhưng lập tức sửa lời nói: "Tiểu biểu đệ."

Mặt Phùng Minh Anh đỏ bừng.

Phùng Thị và Hoàng Lão Thực đều nói "Lời này tốt!"

Nhậm Tam Hòa liếc nhìn vợ, mỉm cười đối với Hoàng Ly nói: "Nếu tiểu di sinh tiểu biểu đệ, không cho ngươi khi dễ hần."

Hoàng Ly vội vàng ưỡn ngực nhỏ nói: "Ta khẳng định không khi dễ. Ta dẫn hấn đi chơi."

Phùng Minh Anh thấy mình bụng còn chưa động tĩnh, người này nói giống như nhi tử đã được sinh ra vậy, không khỏi ngượng ngùng trợn trắng mắt nhìn hấn.

Vô cùng náo nhiệt ăn xong bữa cơm này. Bên ngoài sắc trời tối sẫm.

Chương 118

So Bì

Trong sân nhà Lâm gia cách vách bùm bùm tiếng pháo nổ vang, bọn họ rút cuộc qua năm.

Xa xa cũng vang lên tiếng pháo rộn ràng. Cổ thôn bắt đầu tổng cự nghênh tân

* Từ bỏ cái cũ, nghênh đón cái mới = giao thừa.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi thật nhanh rửa bát, thu thập thỏa đáng xong, lại bung các loại trái cây quả khô lên, trà cũng mới pha, rồi vây quanh bên người các trưởng bối, nghe bọn hấn nói chuyện tào lao trên trời dưới đất, uống trà đón giao thừa.

Phùng Thị và Phùng Minh Anh lì xì cho ba khuê nữ.

Mỗi người đều được 10 văn tiền. Phùng Minh Anh cũng cho theo số này.

Hoàng Ly cầm 2 bao xì xì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhanh như chớp chạy vào trong phòng.

Hoàng Tước Nhi vội hô: "Chờ ta đốt đèn đã. Coi chừng bị đụng đầu." Rồi cũng đi theo vào.

Đỗ Quyên cười nói với Phùng Minh Anh: "Là đem đi giấu. Nàng không cho ai chạm vào cái rương nhỏ của mình đâu. Cách một thời gian lại lôi ra đếm một lần."

Phùng Minh Anh nghe xong buồn cười không thôi, "Thật vậy?"

Phùng Thị liếc nàng một cái nói: "Thùng của người cho người khác chạm vào chắc? Nương không biết người đụng cái gì trong rương, cả ngày khóa. Người không hiểu được còn tưởng rằng ta là mẹ kế, luôn để phòng ta trộm vốn riêng của người."

Mọi người đồng loạt cười rộ lên. Đỗ Quyên cũng lúng túng ngây ngô cười.

Đúng lúc này, tiếng trống thùng thùng vang lên, từ cách vách truyền đến, dần dần di chuyển về hướng bên này, sau đó vào sân nhà Hoàng gia, làm mọi người đồng loạt nhìn ra ngoài.

Càng tới gần, tiếng trống càng thêm dồn dập.

Đỗ Quyên vội vàng nói: "Nhanh dọn sạch bàn đi."

Rồi nhanh chóng cùng Hoàng Tước Nhi càn quét, mới dọn sạch đồ trên bàn. Hai đầu sư tử nhỏ từ ngoài cửa đi vào: mắt và miệng to, miệng đầy răng nanh, xõa lông màu nâu nhạt, trên cổ còn quấn mảnh vải đỏ.

Đỗ Quyên sợ hãi than: sư tử này không chỉ hình dáng giống nhau như đúc, căn bản nhìn không thấy tay chân người múa bên trong, ngay cả thân thủ và động tác đều diễn thập phần giống nhau, tung nhảy xê dịch, đều phô ra dã tính và thú tính.

Trách không được ai cũng muốn Lâm Xuân và Cửu Nhi đến diễn. Người bên ngoài không có công phu này.

Đám người Thu Sinh theo ở phía sau, ra sức gõ trống da trâu.

Đỗ Quyên cười la lớn: "Sao tới nhà của ta của ta trước?"

Hạ Sinh cũng la lớn: "Nhà chúng ta còn chưa ăn! Còn đang uống rượu!"

Mọi người đều cười to.

Thu Sinh và Phúc Sinh giống như cô ý, gõ trống liên tục không ngừng nghỉ.

Tai của mọi người như bị điếc, không thể nói chuyện với người đối diện, nhưng trên mặt mỗi người đều tươi cười, trong lòng nhảy nhót theo nhịp trống, nhiệt huyết sôi trào, tâm tình kích động.

Phùng Thị cao hứng hồng rồi, vội vàng kêu các thiếu niên ngồi, lại dùng trà quả tiếp đón.

Mọi người đâu có nghe thấy, có nghe cũng lung tung đáp ứng; hướng hồ đều mới ăn no, bởi vậy chỉ nhìn chằm chằm hai đầu sư tử nhỏ cười đùa.

Hoàng Ly và Đông Sinh cực kỳ hưng phấn, nóng lòng muốn thử tới gần sư tử.

Kết quả mỗi đầu tiểu sư tử đều giơ móng vuốt. Bọn họ sợ tới mức không ngừng lui về phía sau, mặt biến sắc.

Đông Sinh lấy can đảm đối với Hoàng Ly hô: "Đó là Tam ca của ta."

Chỉ là tươi cười có chút miễn cưỡng, có chút cố gắng trấn định. Bởi vì hẳn cảm thấy tam ca phủ thêm tầng da sư tử này, không hề giống tam ca, thật hung dữ nha.

Lập tức, mọi người đều đứng sát tường, nhường khoảng trống ở giữa, mặc cho hai con sư tử phát huy. Bọn họ trèo lên băng ghế dài trước, rồi nhảy lên bàn. Sau đó, một đầu sư tử phóng lên vai một đầu sư tử khác, chồm thêm đứng lên, rung đùi đắc ý, bễ nghễ nhìn bốn phía!

Chỉ có Nhậm Tam Hòa vẫn ngồi bên cạnh bàn không cử động.

Lúc này, bỗng nhiên hắn đứng lên. Cũng không biết từ đâu lấy ra một thanh chủy thủ, vỏ bọc khắc hoa văn kiêu cổ xưa, quơ trước mặt hai con sư tử.

Hai sư tử chậm lại, đều nhìn chăm chăm cây chủy thủ kia không động.

Đáng cười nhất là, Phúc Sinh và Thu Sinh đang gõ trống, vì muốn thấy rõ Nhậm Tam Hòa lấy thứ gì, cũng ngừng đánh.

Trong thính đường an tĩnh lại. Vài đôi mắt đều nhìn hai đầu sư tử nhỏ.

Hai sư tử đều nghẹo đầu, thập phần thêm thương nhìn chăm chăm cây chủy thủ kia.

Nhậm Tam Hòa kéo dây thừng thô từ trên xà nhà xuống. Đây là lúc trước Đỗ Quyên nhờ hắn treo lên, dùng để múa sư tử. Một cái xoay người, rất nhẹ nhàng đã bay lên chỗ cao nhất của nóc nhà, đặt chủy thủ ở đó.

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, hắn tháo dây thừng xuống.

Đỗ Quyên há to miệng vậy làm sao mà lấy?

Mọi người đều há hốc mồm, cảm thấy đây cũng quá làm khó người.

Mà hai đầu sư tử kia lại hung phấn, cũng không chông thêm, gầm rú tản ra. Một con đánh về phía cây thang gỗ lên lầu, tứ chi quơ loạn, rất nhanh đã lên tới phía trái lầu các. Một con khác trực tiếp đánh về phía thân hình cao lớn của Phúc Sinh. Trong lúc hắn còn chưa phản ứng kịp thì đã như khi phóng lên trên vai hắn, đem hắn làm thang, phóng lên bên phải lầu các.

Rồi tiếp đó, hai con sư tử vịn lầu các lên tới đỉnh, hướng nóc chính giữa bò đi.

"Ái dà "

Mọi người đều kinh hô.

Nhậm Tam Hòa đứng lặng giữa phòng, ngược nhìn nóc nhà.

Thần sắc hắn lạnh lùng, không hốt hoảng chút nào.

Chợt phát hiện tiếng trống ngừng, vội quát: "Gõ trống!"

Phúc Sinh và Thu Sinh vội vàng gõ mạnh.

Kết quả, động tác của con sư tử nhỏ phía bên phải lầu các nhanh hơn chút, lấy được chủy thủ trước. Thấy con sư tử đối diện đến đoạt, hắn cũng không quay đầu, cứ như vậy thả người nhảy xuống.

Phương hướng kia là vị trí Nhậm Tam Hòa đứng yên.

Trong tiếng kinh hô, Nhậm Tam Hòa một tay khoác lên cao, sư tử liền mượn lực lật lên bàn, đứng rất vững vàng, không đung đưa, hiển nhiên cực kỳ đặc ý.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt hoan hô vang dậy.

Chợt nhớ tới còn có một con sư tử đang ở trên xà nhà, lại vội nhìn lên.

Đầu sư tử kia không cướp được phần thưởng, tựa hồ rất căm tức, trực tiếp lao xuống đầu sư tử đang đứng trên bàn.

Nhậm Tam Hòa lần nữa khoác tay, làm cho hán vững vàng hạ xuống, mới lui ra phía sau.

Mọi người lên tiếng hô lớn, thiếu chút nữa không ném đi nóc nhà.

Tiếp đó, Hạ Sinh lại đẩy qua một quả cầu lớn, biểu diễn trò sư tử lăn tú cầu.

Đỗ Quyên cũng theo chơi, mang điếm tâm mình làm, làm phần thưởng, cho sư tử cướp ăn, làm ra các loại động tác.

Biểu diễn như vậy rất vui, chỉ thấy hai con sư tử khi thì đứng thẳng, khi thì khom người, rung đuôi đặc ý đảo quanh bé gái cười tươi như hoa có lúm đồng tiền, tương phản với khí phách hung mãnh vừa rồi, trở nên hoạt bát ôn nhu, đúng như tình cảnh trò chơi mỹ nữ cùng dã thú.

Đỗ Quyên chơi đến hoà hứng, khoẻ điếm tâm ra nói: "Đây là ta mới chế yêu..."

Một lời chưa xong, một con sư tử nhỏ đột nhiên đứng thẳng, đem hai chân trước khoát lên vai nàng, há to miệng chà lên hai má như hoa của nàng.

Tuy biết là giả nhưng đôi mắt sư tử như chuông đồng và răng nanh trong cái miệng to như cái thau lớn, đột nhiên đập đến trước mặt, Đỗ Quyên bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc.

Đội nhìn thấy trong miệng bự của sư tử lộ ra hàm răng trắng của Lâm Xuân, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, vội đem điếm tâm nhét vào sư tử miệng, thuận tay đưa dai nhéo một cái lên má hán.

Chơi nháo một trận, Lâm Xuân và Cửu Nhi mệt mỏi, mới lấy đầu sư tử xuống.

Có thể mọi người mới thấy rõ người múa sư: cây chủ thủ kia bị Cửu Nhi đoạt đi, điếm tâm thì bị Lâm Xuân ăn, khoe miệng còn dính mảnh vụn điếm tâm.

Đỗ Quyên thấy Cửu Nhi thoi một quyền vào Lâm Xuân, nói "Cái gì ngươi cũng đoạt!" Vội đưa đĩa điếm tâm cho hán, an ủi: "Cái này đều cho ngươi. Ngươi bụng ăn."

Cửu Nhi mới cười.

Lâm Xuân đầy đầu mồ hôi, chỉ lo thở.

Đội Lâm gia ăn xong cơm tất niên, lại đi cách vách múa sư, sau đó sẽ đi nhà Cửu Nhi...

Đám con nít chạy theo phía sau bọn họ.

Các phụ nữ theo thường lệ ở phòng bếp thu thập, làm sủi cỏ, làm mì sợi, để sáng mai ăn.

Lâm Đại Đầu tới Hoàng gia, cùng Hoàng Lão Thực Nhậm Tam Hòa uống trà nói chuyện phiếm.

Nói tới Đỗ Quyên buổi trưa đưa qua canh chua cá, hẳn khen ngợi, "Một nồi đều ăn hết sạch sẽ, ngay cả canh cũng uống cạn."

Hoàng Lão Thực nghe xong thập phần đắc ý.

Mà Đỗ Quyên thừa dịp đi xem múa sư tử, cầm hai món ăn và mấy hộp điếm tâm tự tay làm tới nhà mẹ nuôi.

Đêm đó, ba tử muội chơi đến nửa đêm mới cùng Lâm gia huynh đệ trở về.

Ai ngờ Hoàng đại nương thấy tới 30 năm nay bên đại nhi tử không giống năm rồi đưa đồ ăn tới, vốn trong lòng không thoải mái, lại nghe Tiểu Bảo nói Đỗ Quyên làm điếm tâm đưa tới cho lão thái thái nhà mẹ nuôi, còn đưa đồ ăn cho nhà Lâm Đại Đầu, nhất thời tức giận đến nửa chết nửa sống.

Nàng không nghĩ ra dụng ý của cháu gái, chẳng lẽ là chuẩn bị sáng mai chúc tết mới mang đến?

Ánh mắt Phượng Cô chột lóe, lắc đầu nói: "Sợ là ngày đó cha nói 'Cháu gái có thể làm cũng vô dụng, cũng là con người ta', Hoàng Ly về nhà học lại, trong lòng các nàng chán ghét..."

Hoàng đại nương nổi trận lôi đình, "Lời này thì làm sao? Các nàng không gả cho người ta? Còn làm cao, phản rồi!"

Sắc mặt Hoàng lão cha cũng âm trầm.

Thật sự là người ra sao sẽ nuôi ra khuê nữ như vậy. Mới bây lớn đã giống hệt nương mình...

Ngày thứ hai là mừng một đầu năm.

Mỗi buổi sáng Hoàng Ly đều ngủ như heo con, kêu cỡ nào cũng không tỉnh. Hôm nay lại là người thứ nhất tỉnh dậy.

"Nhị tỷ tỷ, dậy! Mặt trời lên rồi." Vừa tỉnh dậy, nàng đã tinh thần phấn chấn đẩy Đỗ Quyên. Tay thì đẩy Đỗ Quyên, chân ở trong chăn đạp Hoàng Tước Nhi, "Đại tỷ tỷ, dậy! Nương kêu ăn cơm."

Có Trời biết, Phùng Thị và Hoàng Lão Thực còn đang nằm mơ kia.

Ngày hôm qua Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên mệt mỏi cả ngày, bởi vậy ngủ thật say.

Hoàng Ly rớt cuộc ném được tư vị kêu người rời giường, trăm hô ngàn hoán, vừa kêu vừa lay, đem đánh thức cả cha mẹ đang ngủ trong phòng phía đông, 2 tỷ tỷ còn nhắm mắt ngủ.

Nàng liền lên tiếng kêu to "Còn trẻ không cố gắng, đến già sẽ bi thương..."

Đỗ Quyên đang nhắm mắt đột nhiên ngồi dậy, hô to "Ngừng!"

Hoàng Ly nhất thời câm miệng.

Đỗ Quyên như cũ nhắm mắt lại, ôn nhu nói: "Hoàng Ly, nhị tỷ có có dạy qua người chưa: đầu tiên, lúc người khác ngủ, ngàn vạn ngàn lần không thể đánh thức nàng; tiếp theo, ngàn vạn lần không nên làm ồn người khác ngủ."

Hoàng Ly ngừng một lúc, mới nói: "Không dạy qua. Nhị tỷ tỷ từng kêu ta rời giường."

"Xi" một tiếng, Hoàng Tước Nhi rớt cuộc nhin cười không được, "Báo ứng!"

Nàng cũng ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời vừa hừng đông.

"Dậy đi. Ngủ cũng ngủ không an ổn." Nàng nói với Đỗ Quyên, "Không bằng thức dậy, ăn cơm xong đi tìm Thủy Tú tỷ tỷ các nàng chơi."

Đỗ Quyên cũng bỏ qua nỗi khó chịu, nhận mệnh rời giường mặc quần áo.

Ba tỷ muội đều thay đồ mới và giày mới.

Không phải là hàng tốt nhưng rất khác biệt.

Đỗ Quyên nhớ kỹ giáo huấn khi còn nhỏ, không cho Phùng Thị mua vải tốt, cũng không có tiền mua đồ tốt, chỉ làm chút quần áo vải thô mặc. Nhưng dù vải thô kém, nàng vẫn tốn tâm tư điểm xuyết, hiện lên đặc sắc của tỷ muội các nàng.

Nàng đã sống 2 kiếp, tốt xấu thấy qua nhiều việc. Nhưng tiểu thư tỷ và muội muội từ khi ra đời đến này vẫn ở trong núi, nàng đương nhiên muốn phí chút tâm tư giúp các nàng trang điểm.

Hôm nay Hoàng Tước Nhi mặc áo xanh in hoa xứng với váy trắng, tay áo và cổ áo đều viền một tầng lông chuột, không phải là mảnh lông nhung dày, chỉ có nhọt nhọt một vòng, như trang sức vậy.

Bởi hôm nay không cần làm việc nên không chải tóc song nha kế. Đỗ Quyên giúp nàng ở trên đỉnh đầu vén cái búi Tiêu kế tinh vi, tóc phía dưới cũng không buộc gọn lại, cứ tự nhiên rũ xuống trên vai.

Chải đầu xong, Đỗ Quyên lùi ra sau một bước chăm chú nhìn tiểu thư tỷ, cảm thấy kiều trang điểm này làm cho nàng phá lệ vẫn tĩnh xinh đẹp tuyệt trần, cười lên lại không mất vẻ nhẹ nhàng khả ái, bởi vậy hết sức hài lòng.

Đến phiên mình, nàng cũng chải một kiểu tóc với Hoàng Tước Nhi, trên người thì là áo màu hồng in hoa nhỏ xúng váy màu phấn hồng, cổ áo và tay áo viền lông chồn trắng, càng làm cho mặt nàng trắng nõn như ngọc, con ngươi đen lóng lánh, cánh môi kiêu diễm ướt át. Nở nụ cười không giấu được vẻ tươi sáng, hào quang loá mắt.

Về phần tiêu Hoàng Ly, người mặc quần áo màu hồng và màu đồng, viền lông chồn đỏ, trước ngực còn thêu một con sóc nhỏ rất sống động, là dùng da lông thật kết lên. Trên đầu tóc rẽ, khuôn mặt đỏ hồng, nhìn rất lạnh lợi hoạt bát.

Mấy tỷ muội đều mặc quần áo xanh xanh đỏ đỏ, cũng không phải là Đồ Quyên tục khí, mà là ở non xanh nước biếc, nếu ăn mặc quá thuần khiết thì có vẻ mơ hồ mông lung. Cho nên, như người trên đại thảo nguyên hoặc là dân tộc thiểu số vùng núi, đều thích quần áo trang sức điểm lệ, không phải là không có duyên cớ.

Trang điểm hoàn tất, ba tỷ muội mới ra khỏi phòng.

Hoàng Lão Thực thấy ba khuê nữ như hoa như ngọc, xoa xoa tay cười nheo mắt.

Phùng Thị đón ba tỷ muội qua, vẻ mặt tươi cười dặn dò Hoàng Ly nói: "Lúc chơi cẩn thận chút, chớ để dầu mỡ bám trên người. Giặt không sạch ta coi ngươi khóc đi thôi."

Hoàng Ly ngoan ngoãn gật đầu, hành động câu nệ rất nhiều.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng thay bộ đồ mới, nhìn tinh thần không ít.

Hoàng Tước Nhi hỏi: "Nương, buổi sáng ăn sủi cảo?"

Phùng Thị hỏi ngược lại: "Các ngươi muốn ăn cái gì? Có sủi cảo có mì sợi, còn có trứng trà. Các ngươi muốn ăn cái gì thì nương làm cái đó. Nếu không muốn ăn mấy món đó còn có cơm dư. Làm món cơm chiên trứng, đem đồ ăn tối qua dư hâm nóng lên, ăn cơm cũng tốt."

Hôm nay nàng sẽ không để khuê nữ vào bếp, phòng bếp cũng không nhiều việc.

Năm mới, tể con mặc đồ mới, chỉ lo ăn uống chơi đùa. Phụ nữ sẽ nấu cơm nhóm lửa, ngay cả đàn ông cũng thanh nhàn.

Ba tỷ muội nghe lời của mẹ, đồng loạt hạnh phúc cười.

Thương nghị một hồi, Hoàng Tước Nhi nói với nương: "Vẫn là ăn sủi cảo đi. Mừng một ăn sủi cảo tốt. Đợi lát nữa nôi cũng để rửa. Chiên cơm quá khó khăn."

Vì thế, Phùng Thị đi làm việc.

Ba tỷ muội trêu chọc nói giỡn với Lão Thực cha.

Lúc này là lúc Hoàng Lão Thực vui vẻ nhất.

Điểm tâm xong, tỷ muội Đỗ Quyên đầu tiên đi chúc tết gia gia nãi nãi.

Trong sân Hoàng gia, Hoàng đại nương bồi 2 bà già ngồi phoir nấng, nói nhảm. Đại Nữu cũng ngồi kế bên cắn hạt dưa. Hoàng lão cha ngồi trong phòng bồi hai lão hán uống trà. Những người này đều là hàng xóm.

Tiểu Bảo và Tiểu Thuận không ở nhà, hẳn là đi ra ngoài chúc tết.

Hoàng đại nương nhìn thấy mấy cháu gái ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái, thu hút ánh mắt mọi người, vốn trong lòng nên vui vẻ, nhưng thấy các nàng tay không, lại nhớ tới chuyện tối hôm qua, cơn tức trào dâng.

Trước mặt người, nàng cũng không cho tỷ muội các nàng ngồi, mà là quái thanh quái khí nói: "Yêu, các người còn nhớ rõ người nãi nãi này sao? Còn biết được có gia gia?"

Khuôn mặt tươi cười của ba tỷ muội liền cứng lại.

Đỗ Quyên rất nhanh phản ứng lại, cười hỏi: "Nãi nãi, sao chúng ta lại không nhớ rõ gia gia nãi nãi? Nãi nãi không nói rõ, đầu óc chúng ta ngu muội, nghe không hiểu đâu."

Hoàng đại nương giễu cợt nói: "Ngu muội? Người một lòng nhớ kỹ người bên ngoài, vừa đưa đồ ăn lại đưa điểm tâm, còn gia gia nãi nãi mình lại quên bẵng đi, ngu chỗ nào? Thông minh như vậy, biết bám vào nhà giàu, gia gia nãi nãi nghèo khổ, người đương nhiên chướng mắt ..."

Nàng oán hận nói, không cho chút tình cảm nào.

Nàng cũng muốn xem những kẻ khen cháu gái nói như thế nào.

Hai bà mẹ kế bên cũng kinh ngạc nhìn Đỗ Quyên, cũng cảm thấy nàng không giống như vậy.

Đỗ Quyên cười nói: "Nãi nãi đáng nói chuyện này hả! Ta làm chuyện gì chứ!"

Hoàng đại nương thấy bộ dáng nàng trấn định, thập phần hoài nghi.

Đỗ Quyên lại cười nói: "Chúng ta nghèo, cũng không dám không hiểu thuận gia gia nãi nãi. Nghe ta cha nói, lúc trước khi ở riêng đã nói rõ ràng: nhà chúng ta một năm cho gia gia nãi nãi 300 cân đồ ăn. Tiết đoạn ngọc và tết Trung thu có trứng gà gì đó thì đưa một chút. Năm mới giết heo cho 10 cân thịt, 2 cân mỡ lá. Những thứ đó, chúng ta đưa không thiếu thứ gì. Ngoài chuyện này ra, bình thường có thêm thứ gì, bất kể là ông ngoại ta mang muối đến, hay là tiểu di ta đưa thịt, hoặc là nhà mẹ nuôi ta đưa gì đó, chỉ cần chúng ta có được đều sẽ đưa chút đến cho gia gia nãi nãi. Năm trước còn đưa con thỏ, gà, thịt nai, thịt dê và thịt hoẵng nữa. Dầu chiên gì đó cũng đưa. Còn đưa

một con cá chép. Nãi nãi nói đi, chúng ta không hiểu thuận gia gia nãi nãi chỗ nào?"

Giòn tan nói một hơi, làm Hoàng đại nương nghe xong ngây người.

Còn biết tính số!

Lời nói này làm bà ghen đến tròng mắt, nhưng cũng không bỏ qua như vậy, như cũ nhéo chuyện đó không buông: "Vậy người đưa đồ ăn cho người bên ngoài ăn, sao không biết đưa cho gia gia nãi nãi ăn?"

Đỗ Quyên kinh ngạc nói: "Không phải đã đưa thịt tới sao? Năm rồi bởi vì không đưa thịt, mới đưa bát đồ ăn đến. Năm nay trực tiếp đưa thịt tới, còn phải đưa đồ ăn?"

Hoàng đại nương thấy nàng như thế, thập phần căm tức: "Đưa thịt sẽ không đưa đồ ăn? Người có thể đưa người bên ngoài đồ ăn sao không thể đưa gia gia nãi nãi?"

Đỗ Quyên vô tội nói: "Chúng ta không đưa bọn họ thịt."

Hoàng đại nương nhanh tức điên rồi: "Người ta có thể cùng gia gia nãi nãi người so sao?"

Đỗ Quyên nói: "Ta cũng không đem bọn họ cùng gia gia nãi nãi so nha! Tất cả món ăn thôn quê và cá của nhà ta đều do người ta đưa. Chúng ta chỉ là đáp lại lễ nhân tình thôi, cũng không đưa thêm gì cho bọn họ."

Hoàng đại nương nói: "Người nấu ăn tặng người, không cho gia gia nãi nãi là không đúng!"

Đỗ Quyên nói: "Chiếu như vậy tính, lúc nương ta sinh Hoàng Ly, trong thôn rất nhiều người đưa ở cũ lễ. Ta nhớ rõ, Lý nãi nãi bắt một con gà tới. Con dâu Lý nãi nãi sắp sinh rồi, đến thời điểm đó khẳng định nương ta cũng muốn đưa một con gà tới, còn phải đưa thêm trứng gà. Vậy là chúng ta cũng phải đưa một con gà và trứng gà cho gia gia nãi nãi sao? Đáp lễ người khác cũng phải chuẩn bị thêm một phần cho gia gia nãi nãi? Nãi nãi, nếu thật phải như vậy cũng không được, nhà ta không thể kham nổi, chúng ta không có cách sống nổi!"

Hoàng đại nương há to miệng. Bà giận đến hồ đồ.

Sao tính số không lại vậy chứ?

Có chút loạn!

Lý bà mụ và một bà già khác đều lắc đầu, cảm thấy như vậy thật quá mức.

Hoàng Tước Nhi đứng ở một bên lẳng lặng nghe, không có thời cơ xen mồm.

Con người của Hoàng Ly chuyển động, nhìn nãi nãi, rồi nhìn qua nhị tỷ.

Cơ hội học tập thực tiễn tốt như vậy, đương nhiên nàng sẽ không bỏ qua.

Nhị tử tử nói, con nít phải nhìn nhiều, nghe nhiều, học nhiều, còn phải suy một ra ba, mới có tiến bộ. Bởi vậy, nàng rất dụng tâm nghe mỗi một câu nhị tử tử và nãi nãi nói, cũng quan sát sắc mặt mọi người ở đây.

Xem kìa, nhị tử tử vẫn luôn cười tủm tỉm, nãi nãi càng nói hỏa khí càng lớn, trước đó ngồi không động, hiện tại mông cổ mài tới mài lui, ngồi không yên.

Đại Nữ tử tử nhíu mày suy nghĩ, chắc là nghĩ cách hỗ trợ nãi nãi.

Hừ! Nếu Đại Nữ tử tử giúp nãi nãi, nàng cũng không thể đứng nhìn, cũng sẽ xen mồm. Nàng có chút đợi không kịp, trong lòng nghĩ sẵn vài câu, chỉ là không có cơ hội nói ra, sợ cắt ngang lời của nhị tử tử.

Ai! 2 lão nãi nãi giống như thiên về nhị tử tử.

Ngay cả Hoàng Ly có thể nhìn ra tâm tư của Lý bà mẹ, sao Hoàng đại nương lại nhìn không ra chứ?

Bà cực kỳ giận dữ, hung hăng nói với Đỗ Quyên: "Ai muốn gà và trứng gà của ngươi? Ta đang nói ngươi nấu đồ ăn! Thức ăn ngươi làm đêm 30! ! !"

Đỗ Quyên nói: "Đồ ăn đó, là có chuyện như vậy: nhà tiểu di ta, nhà mẹ nuôi ta, còn có Đại Đầu bá bá bọn họ, thường tiếp tế chúng ta. Nhà ta nghèo, không có gì tốt để đáp lễ, ta đành phải tự mình ra tay, làm chút đồ ăn đưa cho bọn họ, coi như là một phần tâm ý. Bằng không có thể làm sao chứ? Chẳng lẽ đưa lễ giống như đưa cho gia gia nãi nãi, cũng đưa thịt và cá cho bọn họ? Những thứ kia vốn là bọn họ đưa cho nhà ta, nếu đưa ngược lại cũng quá không dụng tâm, coi không được. Ngược lại ta tự mình làm đồ ăn, tốt xấu có chút thành tâm..."

"Ngươi đưa bọn họ đồ ăn, mà không thể đưa một chén cho gia gia nãi nãi?"

"... Nãi nãi ý tứ ta nghe hiểu, là nói ta làm đồ ăn và điếm tâm cũng phải tặng cho gia gia cùng nãi nãi. Nhưng là nãi nãi, không nấu cũng đưa, nấu xong còn phải đưa, nhà chúng ta... thật sự... không có cách nào chịu nổi a! Một nồi nấu ra không nhiều, hôm qua lại vội, không giống như bánh trôi chiên, làm nhiều, chúng ta sẽ đưa."

Đỗ Quyên vừa nói, một bên lúng túng kéo khóe miệng.

Hoàng đại nương cậy mạnh nói: "Các ngươi có thể đưa cho người ngoài, đưa cho gia gia nãi nãi thì không thể?"

Hoàng Ly nghe xong tâm ngứa, thấy có cơ hội nhanh chóng chộp lấy, nói: "Nãi nãi, chúng ta không đưa người ngoài bánh trôi thịt, cũng không tặng người ta thỏ và gà, thịt nai, thịt hoẵng, còn có thịt dê, còn có bánh chiên, cá chép. Những thứ đó đều đưa cho gia gia nãi nãi."

Hoàng đại nương trợn mắt nói: "Ta là nãi nãi người, đương nhiên so với người ngoài cường!"

Đây mới là trọng điểm!

Trong mắt bà, nhi tử là con của bà, cháu gái là cháu của bà, mặc kệ như thế nào đều phải lấy bọn họ làm đầu. Đồ đưa cho người khác, bọn họ là gia gia nãi nãi mà không có, cái này sao được chứ?

Bà nghĩ không sai. Đỗ Quyên cảm thấy rất buồn cười.

"Nãi nãi là nãi nãi ta, đương nhiên thân hơn người ngoài. Ta cũng rất thích Lý nãi nãi nhưng ta không đưa thịt cho Lý nãi nãi nha! Nấu ăn đưa cho tiểu di và mẹ nuôi, đó là bởi vì cha nuôi và tiểu dưỡng chia thịt cho chúng ta, bằng không nhà chúng ta có thể có cái gì, làm gì có nào là thịt nai, chim trĩ đưa cho gia gia nãi nãi chứ? Cha ta không biết làm gì khác, liền chỉ biết làm chút việc tốn sức. Nương ta năm ấy sinh ta ở trên núi, thiếu chút mất nửa cái mạng, sau này cũng không bảo dưỡng tốt, di căn một thân bệnh. Ba tỷ muội chúng ta cũng không tiền đồ, không có tài làm gì cả. Không giống như tiểu thúc làm thợ mộc, Tiểu Bảo ca ca lại là có khả năng, Tiểu Thuận đệ đệ cũng thông minh, tương lai có thể chống đỡ môn hộ, có thể có rất nhiều thứ tốt đến hiếu kính gia gia nãi nãi. Cha và nương ta trồng vài mẫu, một năm kiếm cỡ nào cũng lập liêm qua ngày, đủ no bụng mà thôi."

Nàng vừa nói, vừa miễn cưỡng cười, phảng phất vì nhà mình bản cùng mà thấy xấu hổ, tựa hồ còn vì yêu cầu vô lý của nãi nãi mà cảm thấy khó xử và ủy khuất.

Chương 119

"giảm Miễn" Hiếu Kính

Đỗ Quyên nói dài như vậy, là đang nhắc nhở gia gia và nãi nãi: đừng có ăn xài đồ của nhà nàng đưa tới, còn nói láo con dâu cả và cháu gái không tốt, còn cừ hận tiểu di.

Đỗ Quyên không có ý muốn cho nãi nãi xấu hổ.

Nói thật, nếu nhà nàng không có nhà tiểu di giúp đỡ, thậm chí Lâm gia giúp đỡ, thật sự không có gì cả, chỉ có thể miễn cưỡng âm no mà thôi.

Nàng chỉ trần thuật sự thật mà thôi.

Buồn cười là gia gia nãi nãi có mắt như mù, thấy không rõ sự thật này, chỉ biết hưởng thụ người ta hiếu kính, sau lưng còn ngậm trái một câu "người bên ngoài", phải một câu "người bên ngoài", so bì luôn cả với món nợ nhân tình cháu gái thiếu người ngoài.

Nàng phải nhắc nhở bọn họ: mấy thứ này không phải do đại nhi tử người kiếm được, bằng không còn tưởng rằng đại nhi tử có bao nhiêu năng lực đâu.

Hoàng đại nương tức giận đến không biết nói như thế nào mới tốt.

Muốn giải thích lại không có từ giải thích; muốn mắng lại không thể mắng.

Rốt cuộc, bà nhịn không nổi nữa, nói không lựa từ mắng: "Suốt ngày than nghèo! Chúng ta đòi đồ người thì sao? Cha người lên núi săn thú, không nên hiếu kính cha nương hấn à? Người có lòng nấu ăn đưa mẹ nuôi mà không nhớ rõ đưa cho gia gia nãi nãi? ..."

Liên tục chính là câu nói kia.

Đỗ Quyên cảm thấy rất vô lực.

Nàng nói lần nữa: "Nãi nãi nếu là không nấu phải hiếu kính, nấu chín cũng phải hiếu kính, chúng ta thật sự chịu không nổi. Nói ta cha đi săn chỉ sợ làm cho người nghe xong cười đến rụng răng. Bất quá là cha nuôi và tiểu dưỡng thấy tỷ muội chúng ta đáng thương, muốn tiếp tế chúng ta, nên dẫn hấn lên núi, lấy có chia điểm thịt cho chúng ta. Nhưng chúng ta cũng không thể chiếm tiện nghi của người ta, chung quy vẫn phải trả nhân tình. Nếu mỗi lần trả lễ nhân tình, đều phải chuẩn bị thêm một phần cho gia gia và nãi nãi, cho nhà tiểu di gia cũng phải cho gia gia nãi nãi, cho nhà mẹ nuôi gia cũng

thêm phần cho gia gia nãi nãi, cho Thím Lâm cách vách cũng cho gia gia nãi nãi... Nãi nãi, chúng ta đây không có cách nào sống nổi!"

Hoàng đại nương: "..."

Hai bà già kê bên bưng tỉnh đại ngộ: Đỗ Quyên dùng đồ ăn và điếm tâm chính tay mình làm đi nhân tình lễ, bởi vì không thể lấy ra vật quý trọng khác, lại không thể đưa đồ Nhậm Gia Hòa, Lâm gia đưa cho nhà nàng trả ngược về.

Nhưng đồ người ta cho, các nàng đã đem đi hiếu kính gia gia nãi nãi.

Nếu lúc đi trả nhân tình lễ, gia gia nãi nãi lấy thêm một phần; hơn nữa hàng năm quy định dưỡng lão đồ ăn cùng ngày tết hiếu kính đều phải đưa đủ... Trời đất! So với địa chủ thu thuê còn lợi hại hơn đâu.

Vì thế, vẻ mặt của các nàng rất đặc sắc.

Bởi sợ đắc tội Hoàng đại nương, không tiện mở miệng chen vào nói, chỉ có thể dùng ánh mắt trao đổi.

Hoàng đại nương nhìn các nàng, còn nhìn không ra sao.

Trong lòng có cả vạn cái bất mãn, lại không nói ra được câu nào.

Đại Nữu ở bên cạnh thêu thùa may vá, nghe Đỗ Quyên nhanh mồm nhanh miệng, nói làm nãi nãi không xuống đài được, có chút không vui.

Nàng biết, nhà đại bá không nghèo như Đỗ Quyên nói.

Nãi nãi chỉ bắt quá muốn ăn đồ ăn và điếm tâm cháu gái làm mà thôi, đây không phải là nên sao? Đỗ Quyên như vậy, chẳng lẽ bình thường hiếu tâm đều là giả vờ?

Nàng liền nhàn nhạt nói: "Đỗ Quyên, đừng nói đáng thương như vậy. Nhà các người qua được như thế nào, ai mà không hiểu được? Bất quá chỉ là một chén đồ ăn, người nguyện ý thì đưa, không muốn thì thôi, đừng nói như gia gia nãi nãi bức người vậy."

Đỗ Quyên hít sâu một hơi, cười nói: "Đại Nữu tỷ tỷ nói rất đúng. Ta cũng cảm thấy rất mất mặt. Dựa vào tiêu di giúp đỡ, chúng ta mới chút món ăn thôn quê ăn. không biết còn tưởng rằng cha ta đi săn thú đâu. Có đôi khi ta nghĩ, nếu tiêu di ta không gả lại đây, sợ là nhà chúng ta cả năm cũng không ăn được một lần thịt thỏ, chớ nói chi là đưa con thỏ, chim trĩ, thịt nai, thịt dê gì đó hiếu kính gia gia nãi nãi. Đại Nữu tỷ tỷ, người nói có đúng không?"

Mặt Đại Nữu liền đỏ lên.

Nàng nói không phải là chuyện này, sao Đỗ Quyên lại kéo tới vấn đề đó?

Hoàng Tước Nhi bỗng nhiên chen miệng nói: "Sau này, chúng ta không thể để nhà tiêu di giúp đỡ. Luôn dựa vào người bên ngoài sống thì không được. Như nhà tiêu thúc thật khá giả, chúng ta không thể không nương

ngừng tới cửa đòi Đông muốn Tây, mượn Đông mượn Tây. Nương không cho!"

Hoàng Ly ngây thơ hỏi: "Không cần nhà tiểu di giúp đỡ, vậy sau này không phải là chúng ta không có gì để hiếu kính gia gia nãi nãi?"

Hoàng Tước Nhi gật đầu nói: "Khẳng định không có."

Nàng đã quyết định, không cho tiểu dưỡng dẫn cha lên núi săn thú. Các nàng muốn ăn thịt, trực tiếp đến nhà tiểu di ăn, còn phương tiện nữa.

Hoàng đại nương vốn thấy Đại Nữ chen vào nói, rất cao hứng. Không ngờ ba tỷ muội đồng loạt mở miệng làm Đại Nữ không lời nào để nói, càng thêm tức giận đến ngã ngựa.

Phượng Cô ở trong phòng bếp đã nghe cả nửa ngày.

Nàng vốn không muốn quản, nhưng Đại Nữ xen miệng, nàng không thể bỏ mặc, vì thế đi ra.

Nàng vừa mở miệng liền bắt lấy vấn đề máu chột.

Nàng nói: "Đỗ Quyên, người đừng nghĩ nhiều. Gia gia nãi nãi người cũng là bởi vì người biết nấu ăn, muốn nếm thử đồ cháu gái nấu, cũng chưa nói nấu xong phải hiếu kính, không nấu cũng hiếu kính..."

Không chờ nàng nói xong, Đỗ Quyên lập tức vỗ tay cười nói: "Nhị thẩm nói thật sao? Ta nói mà, sao gia gia nãi nãi lại ác tâm như thế chứ, muốn chúng ta một năm hiếu kính nhiều đồ như vậy. Như vậy là được rồi. Sau này, trừ bỏ hàng năm cùng ngày tết hiếu kính, chúng ta cũng không cần đưa thêm gì cả. Nếu ta nấu món ngon thì đưa một chén tới đây cho gia gia nãi nãi ăn."

Nói xong, vẻ mặt đầy vui sướng nhìn Hoàng đại nương, bộ dáng như cảm tạ.

Đưa một chén đồ ăn, có thể so với đưa mười mấy cân thịt sao?

Phượng Cô sợ ngây người, lòng tràn cảm thấy không ổn, không dám nhìn tới sắc mặt bà bà.

Nếu như nói lúc này Hoàng đại nương bực mình, vậy bây giờ gần như muốn bạo nộ. Sao nói thành "giảm miễn" hiếu kính với bà vậy chứ?

Trong phòng, Hoàng lão cha cũng giận không kèm được, tận lực nắm chặt chén trà trong tay mới có thể che giấu tức giận và căm hận trong lòng.

Đỗ Quyên lưu loát nói những lời này, còn có Hoàng Tước Nhi cũng dám tranh luận cùng nãi nãi. Đám cháu gái, thật là gan lớn bằng trời!

Vốn cháu gái không nghe lời, hẳn là gia gia, mắng hai câu coi như xong. Nhưng là, hẳn nghĩ tới Phùng Trường Thuận... Đỗ Quyên giống y ông ngoại nàng, lại thêm một lần gọi ra mối hận cũ.

Còn có, nói cái gì tử muội các nàng vô dung. Đây là ghi hận câu nói ngày trước hấn nói với Hoàng Ly.

Nhưng hấn lại không thể tức giận.

Đỗ Quyên và nương nàng, Phùng Thị, thì khác.

Cả thôn già trẻ, ai chẳng biết nàng hiếu thuận?

Phàm là cái gì là mang đến đưa gia gia nãi nãi. Trước mặt hay sau lưng, nhất định lấy gia gia nãi nãi làm đầu. Gặp mặt, kêu cũng đặc biệt ngọt. Đối với đứa cháu gái này, hấn nói không lại chửi cũng không được. Bằng không, ngày mai sợ là nước miếng người trong thôn có thể làm hấn chết đuối.

Trong phòng, ngoài phòng có mấy lão nhân, đều đã một bó tuổi, ai mà không biết?

Hấn không dễ dàng không chế cảm xúc của mình. Nhìn hai lão hấn cười khan một tiếng, hướng ra bên ngoài hô: "Bà già, người chết thèm sao? Hôm kia đưa nhiều thịt như vậy đến, còn có bánh trôi thịt và bánh chiên, còn có cá tươi, người còn không biết đủ? Đã quá Ngọ (giờ Ngọ = 12pm), đám trẻ tới đây chúc tết, nước đều không uống một ngụm, trái cây cũng chưa ăn một miếng, đã nói linh tinh. Để người nghe được còn ra bộ dáng gì!"

Thật là kỳ quái. Ngoài miệng hấn nói được rõ ràng nhưng trong lòng không nghĩ như vậy. Hấn rất hận, cảm thấy con dâu cả cô ý dạy cháu gái đối phó mình, cố tình không cho hấn dễ chịu, không chừng trong này còn có công lao của ông xui Phùng Trường Thuận.

Bên ngoài, Hoàng đại nương miễn cưỡng trả lời: "Ai nói gì đâu? Chỉ là đùa giỡn."

Rồi tiếp đón Đỗ Quyên tử muội ngồi.

Đỗ Quyên thấy bộ dáng không thành ý của nàng, cũng lười ngồi, liền đứng.

Hoàng đại nương cố ý muốn vắng vẻ các nàng nên không nói nữa, cũng không kêu ăn trái cây, cũng không kêu châm trà. Ngay cả Đại Nữ, Phượng Cô đều không lên tiếng, ngược lại Lý bà mụ cách vách thân thiết kêu Đỗ Quyên ngồi.

Đỗ Quyên nhìn ra tâm tư các nàng, sẽ không tự trừng phạt bản thân đâu.

Nàng kéo Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly vào phòng, chúc tết gia gia, sau đó đi ra nói với Hoàng đại nương: "Nãi nãi, chúng ta đi."

Hoàng đại nương lập tức lạnh lùng nói: "Yêu! Ở lại nơi một lát cũng không nói sao?"

Đỗ Quyên không kiên nhẫn, hỏi: "Nãi nãi còn có lời khác sao? Ta đứng mỗi chân rồi."

Hoàng đại nương giận dữ nói: "Vừa rồi không phải bảo ngươi ngồi?"

Đỗ Quyên ủy khuất nói: "Ta không dám ngồi. Nãi nãi, ngươi nghiêm mặt bộ dáng thật dọa người. Tiểu thẩm và Đại Nữu tỷ tỷ cũng sinh khí không ngó đến chúng ta. Chúng ta không nên ở lại đây mất mặt, đỡ phải nãi nãi và tiểu thẩm nhìn thấy chúng ta lại giận. Nãi nãi, ngươi đừng nóng giận nga! Đi nghỉ một lát. Chúng ta đi là được. Đợi khi ngươi hết giận, chúng ta lại đến chơi."

Hừ! Muốn đầu tâm cơ thủ đoạn với nàng, xem như phí công!

Thật xin lỗi, nàng luôn thích đem lời nói được rõ ràng.

Hoàng Ly cũng nhỏ giọng nói: "Tỷ, ta sợ quá! !"

Rồi đưa thân thể nhỏ bé của mình dựa sát vào Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi vội ôm nàng vào lòng.

Đỗ Quyên cũng an ủi: "Tiểu muội đừng sợ. Nãi nãi cũng không mắng người, bắt quá chỉ nói hai câu. Nãi nãi là nãi nãi, nói hai chúng ta câu cũng là nên, chúng ta nên lắng nghe. Đi, đi về nhà trước đi, ngàn vạn lần đừng chọc nãi nãi sinh khí." Nói xong, một tay dắt Hoàng Ly, tay còn lại nắm tay Hoàng Tước Nhi đi ra ngoài.

"Các ngươi nhìn xem... Nha đầu kia! Ta nói cái gì, a? Ta chưa nói gì hết nha! ..." Hoàng đại nương trơ mắt nhìn ba cháu gái đi ra ngoài cửa không hề quay đầu lại, tức giận đến nói không tròn câu.

Lý bà mẹ cùng một bà già khác liếc nhau, âm thầm bĩu môi, nghĩ thầm vậy mà còn bảo là chưa nói gì? Cháu gái đến chúc tết, mũi không phải mũi mắt không phải mắt. Năm trước đưa rất nhiều hiếu kính, chỉ vì không đưa một chén đồ ăn, cứ như vậy đối với cháu gái.

Ai, đứa cháu gái ngoan ngoãn này, sao Hoàng gia lại không biết quý phúc khí vậy chứ?

Nếu nàng có cháu gái như vậy, ngủ cũng cười tỉnh.

Ngay cả Phụng Cô cũng nhíu mày, không biết nói như thế nào.

Vậy thì tốt rồi, nói vậy rất mau sẽ có người nói bà bà và nàng mắng chửi cháu gái tới cửa chúc tết đến nói bỏ đi.

Sau khi tỷ muội Đỗ Quyên ra ngoài, Hoàng Tước Nhi hỏi: "Cứ như vậy đi về nhà?"

Đỗ Quyên lắc đầu nói: "Đi về nhà trước, thở ra một hơi hãy nói."

Tâm tình nàng có chút không tốt, nhu cầu cấp bách là bình phục.

Đây chính là chuyện rất ít xảy ra.

Không thể tưởng tượng được với tính tình vạn sự tùy tâm của nàng, cũng sẽ có lúc như vậy.

Vừa rồi lúc nàng đi vào chúc tết gia gia, trong mắt Hoàng lão cha tràn đầy hận ý, hoàn toàn không giống lời hấn nói có tình có lý như vậy.

Nàng thực phiền chán nhưng không có cách nào.

Bởi vì bây giờ nàng không phải chỉ một mình, không thể tự mình nghĩ như thế nào thì như thế ấy. Nàng có 2 tỷ muội, còn có cha mẹ.

Ba tỷ muội trăm mặc đi trở về, Đỗ Quyên bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, dặn dò Hoàng Ly nói: "Về nhà chớ đem việc này nói với nương, biết chưa?"

Hoàng Ly vội vàng gật đầu.

Hoàng Tước Nhi thấy sắc mặt luôn cười tủm tỉm của nhị muội không được tốt, an ủi: "Đỗ Quyên, người đừng tức giận. Mặc kệ nãi nãi nói cái gì, ta đều không để ý nàng. Sau này, cũng không cho đồ. Tùy nàng nháo đi."

Đỗ Quyên thấy đại tỷ trái lại an ủi mình, liền cười nói: "Đúng vậy. Tùy nàng nháo đi."

Sau khi trở về, ba tỷ muội không hề đề cập tới chuyện vừa rồi.